

DOMOVINA

Iskaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Nemško-slovenski gimnazij v Celji.

V sredi meseca julija — v malo dneh torej — vrše se vzprejemne skušnje na gimnazijah. Bržčas bodo tudi letos vzprejemali že ob tem času novince v „slovenski“ ali bolje rečeno, v utrakvistični gimnazij celjski, v zavod torej, ki je najhujši trn v petah naših sovražnikov. — Kedo bi pač bil pozabil grozovitega hrupa, ki je zaoril v tevtonskem taboru ob ustanovitvi tega zavoda! Kako so besneli zagrizeni naši sovražniki, kako so napenjali vse svoje moči, da bi to tako težko rojeno dete udušili že v prvi kopelji! — Ministre so pregnali iz njihovih sedežev, poslance, ki so glasovali za to gimnazijo, so hoteli kar kosmate pohrustati, uprizorili so takšen ropot, da je pač cela Evropa zvedela o sicer malenkostnem mestu Celje in o ubogih, grozno zatiranih celjskih Nemcih. Zvedela je Evropa strašno novico, da preti le tem usmiljenja vrednim otrokom matere Germanije gotovi pogin, kajti ti predrzni Slovenci, kojih biva v Štajarju komaj pol milijona, dobili so v Celji — horribile dictu — posebno nižjo gimnazijo, v kojoj se bodo trije predmeti poučevali celo v slovenskem jeziku! Grozno! Ni se torej čuditi, da so ob zadnji obravnavi državnega proračuna sicer v razne stranke razcepljeni somišljeniki priskočili celjskim Tevtonom na pomoč in vrgli postavko za to gimnazijo. — To ljuto divjanje zavoljo te malenkostne drobtinice, kojoj smo s to gimnazijo dosegli spodnještajski Slovenci, zdi se človeku baš tako smešno, kakor boj slavnega viteza don Quijote s čedo ovac. Isto tako obsodi velika večina nemškega naroda neumno rovanje naših nemčurjev. — Seveda ne sme ta mladi in s toliko težavo vzdrževani zavod nikakor propasti.

Njegov obstanek ima biti priča, da Slovenec še nikakor ni suženj oholih Nemcev in torej ne bode plesal tako, kakor bi mu godel ošaben Tevton. Ali, z besedami samimi gimnazija pač vzdrževali ne bomo, treba je resnega dela! Neprijetno smo bili iznenadeni v pretečenem letu, ko se je oglasilo skoro polovico manj učencev, kakor ob ustanovitvi gimnazije. Tako ne sme iti dalje! Da je bilo temu tako, zakrivila je pač mnogo sramotna taktika mnogih tudi — „Slovencev“, koji pri vsakej priliki bobnajo ob kožo svojega rodoljuba, pa so vendar potisnili svoje sinove v nemški gimnazij. Sramota!

Skrbeti moramo torej, da se na slovenski gimnazij pošlje kar le mogoče mnogo učencev. Sramota bi bila za nas spodnještajerske Slovence, blamirani bi bili vsi slovenski in tudi drugi slovanski poslanci, če bi se zavoljo prepričlega obiska kedaj zaključil ta gimnazij. To pa se nikedar zgodilo ne bode, če bode vsaj slovenski oče iz celjskega okraja, ki misli dati otroka v srednjo šolo, storil svojo narodno dolžnost in dal upisati svojega sina v slovensko gimnazijo v Celji! Le z obilnim številom učencev bomo dokazali živo potrebo slov. gimnazije ter navdušili naše slovenske in druge slovanske poslance k mogočim novim bojem za obstanek tega zavoda. Rodoljubi slovenski, na delo toraj! Posebno pa še vi duhovniki in učitelji naši, vam je ugodna prilika, da podpirate edino slovensko srednjo šolo na Štajerskem s tem, da svetujete prav ohim starišem, ki nameravajo dečke spraviti v Celje! Marsikateri preprost oče bi rad dal upisati svojega sina v utrakvistični ali kakor pravijo, „slovenski“ gimnazij; toda neizkušenega moža dobi v pest vpliven nasprotnik, mu govori in laže toliko časa na srce, da ga izvabi na nemški gimnazij. Čujmo in pazimo torej, da ne

bode sovražnik žel naše pšenice. — Premotrimo pa še tudi druge uzroke, ki ovirajo kolikor toliko obiskovanje te šole. — Celi zavod je urejen za sedaj, — ne sodite teh besed napačno — koj tako nekako po „ofersko“. Jeden razred v sicer čednej, pa vendarle z najemniki napolnjenej zasebnej hiši, drugi razred zopet prav na nasprotnem konci mesta, pod jedno streho z ljudsko šolo. — Oprava pomankljiva, učila menda istotako, in klopi — Bože mili! V prvem razredu so klopi tako borne in stare, da bi taci ne trpeli pač v zadnji vaškejši šoli, nikar v gimnaziji. Toda to so stvari, ki se na mah odpraviti ne dajo. Ni dvomiti, da bodo merodajni slovenski rodoljubi v Celji in okolici z vsemi močmi delali na to, da pride ta gimnazij enkrat pod jedno streho, oziroma, da dobi lastno poslopje, a nedostatke pri opravi odpravilo bode gotovo slavno ravnateljstvo. Zopet drugi se boje, da bi se na tej nižji gimnaziji, učenci ne naučili toliko, da bi zamogli shajati pozneje na višjej gimnaziji, da, nekateri celo trde, da se tukaj učijo manj, kakor na nemškejši! Prazne besede, ki imajo samo le namen, zapeljati stariše! Učni načrt za slovensko nižjo gimnazijo je ravno tisti, kakor za nižjo nemško; vrhu tega je pouk na naši gimnaziji izročen odličnim močem, koje so si gotovo v svesti vzvišene in odgovornosti polne naloge svoje. Bodimo torej brez skrbi, tem bolj, ker so gotovo rodoljubi, ki s paznim očesom zasledujejo napredek tega za nas velevažnega zavoda in bi vsekako ukrenili potrebno, ko bi videli, da ni vse tako, kakor ima biti.

Ni dvomiti, da se bodo najšli tudi letos omahljivci, koji bodo vtaknili svoje fante v nemški gimnazij. Take može treba, da bolje poznamo. Na dan toraj ž njimi! Kedor bode to storil, njegovo ime se naj objavi, da narod izve za take

LISTEK.

Iskalci biserov na otoku Sv. Duha.

Povest Emilja Mušika. Iz ruščine preložil Krutogorski. (Dalje.)

„Zakaj pa ne, gospod?“ je odvrnil. „Vi že smete staviti vsakršna vprašanja, ali jaz — ne smem na-nja odgovarjati. Ako je gospod nadzornik vaš oče vprašajte, potem rajši njega.“

Po tem nasvetu se seveda nisem mogel ravnati, dobro vedoč, da bi mi oče kaj takega ne zaupal. Ali neka slutnja mi je pravila, da se gre o nečem važnem, imajočem tudi zame pomen.

Jaz sem povabil desetnika v mojo kočo na kozarec vina. Kmalu sva postala židane volje, in ko sva praznila sedmo kupico, že sem bil izvedel, da se je mojemu očetu posrečilo dognati, kaj je prav za prav gospod Kastiljo, kar je on takoj naznanil vladi. Rikardo se še ni vtegnil vrniti s svojim čolnom z otoka, ko so prišli vojaki iz La-Paca, kateri so bili dolžni rano prihodnjega dne odriniti na otok Sv. Duha ter ujeti Erninega očeta.

Odkritosrčno rečeno, mene bi nič ne bolelo, ako bi vojaki ustrelili starega vstaša. Ali ker je bil Ernin oče, zatorej sem hotel na vsakršen način obvestiti mojo ljubico o preteči nevarnosti, in bil sem prepričan, da mi ta usluga pripomore do zmage nad svojim tekmečem. Itak, jaz sem moral to noč priti na otok Sv. Duha. Pa kako?

Boriti se mi je bilo proti staremu izkušnemu nasprotniku, kateri se je poprijel vseh sredstev, da bi se o došlih vojakihi ničesar ne zvedelo na otoku Sv. Duha. S to namero je dal potegniti na breg vse čolne, postavil poleg njih stražo in velel pospraviti vesla. Razven Rikardovega ličnega čolna na vodi, ni bilo ni jedne ladjice in jaz sem se moral polastiti njegovega čolna na vsakršen način.

Ko sem tako pretuhtal to zadevo, dejal sem desetniku, naj preišče straže. Dobro mi je bila znana ura, kadar se je Rikardo navadno vračal z otoka: kolikokrat sem ga, mučen vsled ljubosumnosti, opazoval skrit za krmoljo skale!

Precej, ko je odšel desetnik s svojimi ljudmi, pustivši samo dva vojaka zraven čolnov, sem upihnil luč in, vtaknivši za pas ostro bodalo poleg estake, brez koje ni nikoli noben potapljavec, zapustil koč. Da bi me ne videl kateri vojakov, polzel sem po vseh štirih po skali, in

v desetih minutah sem že bil v pristanišču Sannoske zadrage; no takoj sem se uveril, da moj oče ni nič manj neumen od mene, kajti tudi tu so stale straže, gotove zapleniti Angležev čoln, takoj ko se povrne.

Na srečo sem si bil domislil ozkega, daleč v morje segajočega skalnatega rebra, mimo kojega je moral neizogibno veslati Anglež. Izkrcati se tam je bilo res nevarno zavoljo pluskanja valovov, no drugega sredstva mi ni preostalo. Piezal sem torej dalje, splazil se na skalo in ležal tam, pričakovaje mojega protivnika.

Kakih šest šolnov pod menoj se je penilo morje in po grebenastem valovju so skakali beli jeziki električnih ognjev; vzduh je postajal vedno sojarnjši, veter je piskal z vedno rastočo silo in po oblačnem nebu so švigali bliski. Približevala se je huda nevihta.

Kmalu sem slišal plesk vesel in pri zopetnem blisku sem zazrl čolnič mojega tekmeča.

„Gospod Rikardo! gospod Rikardo!“ sem zakričal, devši roki k ustem v podobi roga.

„Vi veste, gospod lajtnant, kako daleč se razlega glas po vodi. Anglež me je takoj čul in obrnil čoln v mojo stran.“

„Kdo je tam? kaj hoče?“

kukavice. To omahljivost lahko precej zabrani tudi dijaška kuhinja; dijakom nižjih razredov, ki ne obiskujejo slov. gimnazija, naj se ne deli hrana. Istotako naj se narodne korporacije, koje dele ustanove, ozirajo le na prošnike, ki obiskujejo ali so obiskovali nižji utrkv. gimnazij; tudi Nemci delajo tako; ne redimo torej kukavic na škodo lastnim otrokom.

Obilno obiskovanje našega gimnazija bodi torej naša posebna skrb in povzdiga tega obiskovanja naša sveta, narodna dolžnost. Slavnim rodoljubom celjskim, posebno pa še našim državnim poslancem, še jedno, posebno prošnjo! Gospoda! Vaša zasluga in vaša čast je, da imamo ta gimnazij; toda prosimo vas za Božjo voljo, skrbite mu ne samo za nadaljni obstanek, temveč tudi zato, da bode isti vsikdar takšno vzgojevališče, kojemu bomo lahko z mirnim srcem izročevali svojo mladino. Vedite, nam je ista predragocen zaklad, da bi ž njo polnili ta zavod samo za to, da bi si zavoljo njega stranke lahko merili svojo moč v parlamentu, marveč mi hočemo videti v tem zavodu zagotovljeno pot, po kateri bode naša mladina lahko in varno dospela do svojega cilja.

Meša se jim.

Pasji dnevi, ali lepše rečeno, doba kislih kumaric se bliža in ž nje bližanjem je vročina od dne do dne hujša in neznosnejša. Ta vročina ima upliv na ljudi, živali in rastline. O drugih dvojih nam ni treba govoriti, tudi o prvih nam bi ne bilo treba, če ne bi nekateri mislili, da vročina pri človeku provzroča neznanško lenobo. Seveda to velja, a ne pri vseh ljudeh. Ljudem, ki imajo popolnoma zdravo pamet, vročina ne more blizo, a onim, kateri imajo lahko razburljive in bolne živce — take vročina spravi v še večje in nemirnejše vrenje. Prav zanimive poskuse bi imeli oni, ki se s takimi stvarmi bavijo pri gospodih urednikih in dopisnikih nemško-narodnih, nemško-liberalnih in kakor se vsem že pravi — drugih listov. Hudo se blede tem ljudem že sedaj, a kaj še le bo meseca julija in avgusta.

Nemški listič, kateri čuva(?) narodne koristi nemških Štajercev v Celju, piše članek, kateri nosi naslov: „Ljubljana zgubljena, najjužnejša nemška postojanka, mora biti zopet naša!“ To je sedaj njih bojni klic, kateri jim pa v boju proti Slovanom in Slovencem ne bo mnogo pomagal. Dotični članek je sicer brez vsake notranje vrednosti in ko bi se vse tudi zgodilo, kar dopisnik „Adriaticus“ želi, bi ne bilo tistih uspehov, koje se dotični zblaznenec domišlja, a omenjati ga moramo le in opozarjati dotičnike, kateri bi pod tem trpeli, da se pravočasno čuvajo.

V začetku je vse polno hvale in slave na čast nemških nacionalcov in hvalisanje zadnjih njih uspehov. Tu naj bi gospodje pomislili, da

vsak ognjenik ima največjo moč pri prvem bruhanju potem se pa vsa sila poleže. Kake uspehe so si obljubljali v svoji bolno-bujni domišljiji nemški liberalci za Nemce — a oni žalostno ginejo in hirajo. Isto se bo godilo nemškim nacionalcem, njih moči se bodo ob njih samih obrabile. Več bi radi storili, kakor morejo. Tu ne pravimo nič drugega, kakor: počakajmo!

Po tem hvalisanju in znanem pristno-germanskem psovanju Slovanov začno se „Adriaticus“ skomine delati po Ljubljani, katera naj bi jim tvorila most do Adrije. A pomnijo naj, most je podrt enkrat za vselej.

Sedaj pa njih sanje: Najtrdnjše kole za ta zračni most naj bi tvoril nekak „Studentenheim“ in pa obrtna nadaljevalna šola, koja dva zavoda naj bi bila združena in v pristno pruskih rokah. Podpirali naj bi ju nemški učitelji in nemški mojstri, kateri naj bi svoje otroke in svoje učence in pomočnike tu notri pošiljali. Sedaj se pa vprašamo: Gospoda, kedo vam bo pa svoje otroke pošiljal v ta „Studentenheim“? Večina Nemcev na Kranjskem stanuje v Ljubljani, in ti bodo gotovo raje pri sebi imeli svoje otroke, kakor pa pošiljali v tak „Heim“. Kočvarji imajo tudi svojo gimnazijo, tedaj bi jim za „Heim“ ne ostalo drugega, kakor nekaj otrok od uslužbencev glasovitega barona Borna iz Tržiča. — Sicer pa bode temu gospodu tudi slava na Kranjskem odpela, ako se ustanovi, kakor smo že slišali, slovenska industrijska in pa stavbinska družba. Da bi pa omenjeni gospod za nemštvo pustil svoj možniček trpeti, na to še misliti ni, ker ne more zatajiti, da je rodu Aronovega.

Kar se pa tiče nemške obrtne nadaljevalne šole, napovemo že sedaj onim mojstrom o katerih govori omenjeni članek, bojkot brez usmiljenja; da se pa ti ljudje preveč ne osmelijo, bi svetovali vsem Ljubljancem, kakor tudi vsem slovenskim listom, naj odrečejo že sedaj vsako podporo onim, ki nas v naši sredini izzivajo s svojimi samonemškimi napisi nad svojimi delavnicami in trgovinami. Ne glede na dobiček, kateri jim v trenutku uide, naj listi odklanjajo priporočila vseh nemških tvrdk. Prej bodo oni odnehali, kakor pa list, ker njim gre za življenje od strani Slovencev, ne pa listu zaradi inseratov.

Ljubljanski Slovenci! Bodite oprezni, sanje se njim ne uresničijo, ali vendar neljubih posledic bi taka šola le imela, bodite torej jedini vsaj v postopanju napram Nemcem. Bodi to zopet jeden povod k spravi, katera od dne do dne potrebnejša postaja. Že v naši sredini nas bijejo po ustih in se nam rogajo v obraz. Žalostno a resnično!

Dalje nas zanima neki gospod Vernaleken, kateri v graški tetki „Tagespost“ temeljno ali načelno in primerjalno premišlja, kako da bode in kako da mora veliki narod Nemcev izpodriniti nas revčeta, nas Slovane. Vemo, da ko bi bil oni gospod, junak tiste hajke, v ka-

terej je bilo obljubljeno „ljublencu višjih močij“, da se mu bo sleherna želja spolnila, — on bi gotovo najprvo zaželel, da bi zginili s površja ozemlja — Slovani. A to ne bo šlo, časi taci čudežev so že minili, če so sploh kedaj bili — in se ne vrnejo več, ostal nam je samo še spomin nanje, zato so nam dovoljene samo le želje.

In ta gospod tudi želi in trdno upa, da se zgodi to, da bode Avstrija nemška; — seveda on bi bil srečen šele tedaj ko bi bila nemška v dvojnem oziru, namreč v narodnem in — v državnem. — Najprvo pogledjmo njegovo premišljevanje splošno. Ni sicer vredno se s tako nezmisljivo baviti, a vendar bi se našel človek, ki bi mislil, da že mora tako prav biti. Zato je naš namen osvetliti članek splošno.

Gospod pravi, da primerja, — a primere ne najdemo v celim članku, ako še kaj ne pride, nobene. V resnici, ko smo brali naslov, zveselili smo se, da bomo zopet kaj zanimivega slišali, a vse to naše pričakovanje je zginilo in se razpršilo, kakor se še bodo sanje tega gospoda.

Začetkom razlaga, kako so države nastale. To je najbrže prepisal iz uvoda kake zgodovinske ali zemljepisne knjige. Potem razlaga, kako da je naravno, da večji narodi izpodrivajo manjše, da je to v naravi, da ima močnejši oblast nad slabotnejšim. Prav! Vprašamo pa sedaj: Ali je to tudi pravično? Pomislite, kako ste nam svoj čas govorili, da ste pravični proti nam, da hočete enakopravnost. Sedaj pa bijete sami sebe po zobeh, ko pravite, da enakopravnost sploh mogoča ni. Vi pravite, da to kar je naravno, naj se zgodi, ker to je jedino pravo. Presneto malo razumete življenskega razvitka in pa doslednega mišljenja.

Narava je v mnogem proti človeku krivična in zato se mora človek ž njo boriti in biti, da jo premaga. Zgledov imamo dovolj za to: Ali je prav, da je človek po naravi bolan, da peša i. dr. in vendar se upiramo temu. Sicer bi nas pa tako premišljevanje predaleč dovedlo, ko bi hoteli na take splošne trditve brez dokazov in primer odgovarjati.

Ker nam učeni gospod ne pove nobene primere, pa mu povemo mi, da mali narod ob strani velikega tudi lahko v svoji moči obstoji. Kaj poreče on k dejstvu, da hindostanski narodi v Prednji Indiji žive drug poleg drugega do cela mirno, ne da bi ta ali oni pešal na korist drugega in so vendar drug proti drugemu v drugačem razmerju kakor Slovenci ali Čahi proti Nemcem.

Ako pa je že to tako naravno, kar vi sami pravite, potem pa le pomislite, kako kmalu morajo zginiti vse nemške posadke, kakor n. pr. Celje i. dr. s svojim nemštvom. Mi nismo umetno spravljani na svoja mesta, kakor celjski Nemci, ampak mi posedujemo to zemljo, katero so nam priborili naši očetje, po pravici in se ne damo ž nje pregnati. Doba srednjeveškega nasilstva je že zdavnaj minila.

„Semkaj, semkaj gospod Rikardo!“ sem se odzval. „Obrnite čoln k skali in tu se izkrcajte; govoriti moram z vami.“

Anglež je nekolikokrat založil z veslom in se približal skali od protivetrove strani, kamor se niso zaganjali valovi. To je bil težaven in smel čin, zahtevajoč zanesljivih rok in dolžen sem priznati popolno spretnost v tem oziru mojemu tekmeču.

„Kdo ima kaj govoriti z menoj ob takem času in na takem mestu?“

Zapazil sem bil, da Rikardo drži veslo po koncu. Očividno je menil, da ga hoče kdo napasti.

„Nikar se ne bojte, pl. gospod Rikardo,“ sem izpregovoril nasmešljivo. „To sem jaz Anton Rakunja!“

„Gospod, torej pa blagovolite izbrati drugi čas,“ je odvrnil Anglež ošabno. „Jaz sem upehan in spešim domov.“

Že je bil mislil odriniti od skale, ali zdajci sem jaz, ukrotivši svojo jezo, dejal skoraj proseče.

„Poslušajte me pl. gospod,“ sem rekel, jaz imam do vas važno prošnjo, od katere je odvisno več, nego moje življenje.

On je takoj obstal.

„Prošnjo?“ je vprašal zadovoljno. „Vi do mene?“

„Da, gospod. Izpolnite jo, in jaz vam bom večno hvaležen. Zahtevati smete od mene vse, kar imam; vse vam radovoljno žrtvujem.“

„Čudno,“ je izpregovoril Anglež. „Tako pa povejte, kaj želite prositi?“

„Izstopite tu, a ne v vaši luki, in mi posodite vsaj za jedno uro vaš čoln.“

Anglež menda ni verjel mojim besedam, kar je takoj dokazal s svojim odgovorom.

„Ne morem gospod,“ je rekel. „In čemu hočete ravno moj čoln? Zakaj ne vzamete svojega?“

„Moj čoln je pod varstvom, kakor i vsi ostali. . . Samo vaš je svoboden. . . Posodite ga mi!“

„Dokler ne vem zakaj — za nobeno ceno!“

„Gospod prosim vas, ako ljubite gospodično Erno, dajte mi vaš čoln; njej grozi nevarnost. Otok je obdan z vojaki!“

„Kaj pravite? Je to res?“

„Prisegam pri najsvetejši Devici, gospod! Čoln, radi Boga, čoln!“

V moji razburjenosti sem storil neodpustljivo neumnost, katere sem si bil vsvesti še le potem, ko je moj tekmeč dejal:

„Lepa hvala za novico, gospod; jaz se vrnem takoj nazaj ter ju obvestim o nevarnosti.“

In uprl se je z veslom v skalo, hoteč odriniti svoj ličen čoln od brega. Še minuta, in vse bi bilo končano. . . On bil bi rešitelj Ernina očeta, a jaz ničevno orodje, služeče njegovi zmagi. Brezmejna besnost se me je polastila. Skoraj nevedoč, kaj delam, zgrabil sem težek kamen in ga spustil v Angležev čoln. Kamen je zadel jako dobro ter mahoma prebil tanko steno čolnovo; čoln se je napolnil z vodo ter se začel potapljati.

„Nesramni ubijalec!“ je še zavpil Rikardo, predno ga je zakrila voda. „Na to si torej prežal!“

Kakor sem vam že pravil, gosp. lajtnant, je Rikardo dolgo služil na ladjah ter bil izvrsten plovec, skoraj tako spreten kakor i jaz. Čez nekaj trenutkov je znova prišel na vodno površje.

„Semkaj, semkaj pl. Rikardo,“ sem zavpil na vso moč. „Pomolite mi roko. Moja častna beseda — ničesar se vam ni bati!“

Nagnil sem se daleč čez skalo in mu pomolel roko.

(Dalje prih.)

V svojem premišljevanju bi rad omenjeni dopisnik odrinil Poljake od Avstrije, v tako razmerje, kakor so Hrvati. Seveda, da bi potem gospodovali Švabi v Avstriji, kakor bi se jim poljubilo. A tudi to ne bo šlo! Poljaki se zavedajo bolj kot kedaj, da so del onega velikega naroda, kateri je trpel za druge, za to da ga ti sedaj teptajo. Oni se zavedajo, da smo mi njih bratje in da odvale oni njim samim krivico, kateri bi hotel nas zatirati. Ne samo, da ne bode Poljska nikdar ločena od Avstrije dokler bode v njej vladal centralizem, ampak na to bomo delali, kadar sedanje svoje naloge rešimo, da pride še Hrvatska k nam. In takrat čemo videti, kedo si bo upal nas izpodrivati.

Našo nemoč skuša dopisnik dokazati z okolnostjo, da govorimo Čehi, Rusi, Slovenci in Srbo Hrvati vsak drug jezik, med tem, ko govorijo Nemci vsi skupen jezik. Sedaj je pa zopet samemu sebi priložil zaušnico. Mi se drug drugzega razumemo prav dobro, ne da bi dotični jezik znali — vprašamo pa, če razume Pomeranc Kočevarja, Švab Saksona itd. Ne! Nam ne manjka nič družega kakor skupnega književnega jezika. In tega bi že zdavnaj imeli, da ne bi bilo proti ustanovitvi in proti vsakemu takemu poskusu toliko hujskanja, z dokazi, da škilimo proti vzhodu, da smo Panslavisti itd. Sicer pa skupnega književnega jezika tudi Nemci nimajo od vekomaj, tudi za nas še pride čas, kajti: Kar ni, se lahko še zgodi!

Celjske novice.

(Vabilo na naročbo.) Minolo je zopet pol leta. „Domovina“ doživela je v tem pol letu marsikaj bitkega, pa tudi veselih in spodbudnih slučajev ni manjkalo. Število naročnikov se je pomnožilo, kar nam je dokaz, da hodimo pravo pot. List ni imel nobene stranke, katera bi ga razširjala in priporočala, priporočal se je sam in le po nekaterih prijateljih; sovražnikov pa smo imeli toliko, da bi človek ne verjel, da mora imeti dobra in poštena stvar toliko nasprotstva. Vendar vse to ni oviralo lista, da se je povzdignil toliko, da je danes gotovo v vrsti najrazširnejših slovenskih listov. „Domovina“ hodila bode tudi v bodočem nezavisno pot in skušala zadostiti v njo stavljenim pričakovanjem. Zato pa prosimo vse iskrene narodnjake in prijatelje naj nas podpirajo i v bodoče z dopisi in priporočilom. Širno število veliko zmore in mali trud lahko dosti izda. Do cenjenih naročnikov, katerim smo pridjali nakaznice, pa se obračamo z uljudno prošnjo, da nam kmalo pošljejo zaznamovano naročnino.

Uredništvo in upravnništvo „Domovine“.

(Pojasnilo.) „Kranjske razmere.“ V svoji zadnji številki smo grajali nekatere nedostatke pri nadzorništvi deželne naklade v Ljubljani. Nam je bilo edino za to, da javno grajamo, kar je graje vredno in na ta način koristimo dobri stvari, koristimo našemu narodu. Storili smo to iz ljubezni do našega naroda in do dobre stvari brez vsakega upliva, od kake koli strani. Mi seveda tudi nismo nameravali nikogar žaliti, saj nam niti znano ni bilo, kdo vodi in kdo nadzoruje omenjeni zavod, in kdo je grajane nedostatke zakrivil. Zavoljo tega smo prosili tudi pojasnila. Stvar je pojasnil na to „Slov. Narod“ in tudi nadzorništvo deželne naklade nam je poslalo pojasnilo. Iz teh pojasnil povzamemo z veseljem, da se pri nadzorništvi deželne naklade v Ljubljani uraduje slovenski, da so bili grajani nedostatki le izjema, da so posledica posebnih razmer, ki je vsaj deloma upravičujejo, da pa niso posledica žalostnih strankarskih razmer na Kranjskem. Mi nismo napadli nikogar, a obsodili smo ostro za slovenski narod tako pogubne prepire slovenskih strank na Kranjskem.

(Za „Spodnještajerski jubilejski zaklad“) so nadalje vplačali sledeče doneske: G. dr. Tomaž Horvat, odvetnik v Ptuj 50 kron; preč. g. Janez Kozinc, župnik v Slivnici 1 krono; g. Anton Voga, posestnik v Slivnici 1 krono; g. Robert Grasselli, trgovec v Slivnici 40 vinarjev; g. Matija Vrečko, posestnik v Slivnici 1 krono; g. dr. Jos. Kolšek, odvetnik na Laškem 2 kroni; sl. občina Celjska okolica 100 kron; sl. občina Žusem pri Loki 20 kron; g. Anton Kupljen, c.

kr. notar v Črnomlju 30 kron; sl. posojilnica v Framu 50 kron; iz zaklada za dobrotelne namene iz Konjic 100 kron; g. Lovro Serajnik, nadučitelj v Pristovi 2 kroni; sl. posojilnica v Konjicah 500 kron; sl. občina Kokarje 20 kron; g. Maks Pieteršnik, c. kr. profesor v Ljubljani 20 kron; sl. okrajni zastop celjski 1000 kron; sl. občina Hermanec 24 kron; sl. posojilnica v Žalcu 200 kron.

(„Celjski Sokol“) razpošilja naslednje vabilo: „Bratsko društvo!“ „Celjski Sokol“ sklenil je po premaganih ovirah blagosloviti ter prvič razviti svojo zastavo dne 7. in 8. avgusta. Tem povodom priredimo takrat veliko ljudsko slavnost, ktera se bode vršila spojena s slavnostno otvoritvijo „Narodnega doma“ v Celji. Da bi bila ta slavnost veličastna ter da bi dosegla svoj pravi namen in zapustila nepozabljiv utis, treba je, da bode zastopanih pri istej kar največ društev. Z ozirom na našo sokolsko stvar in v svrhu, da svedočimo bratsko vzajemnost in naše jedinstvo tudi na zunaj ter da potrdimo isto tudi med seboj, vabimo Vas najljubneje k polnoštevni vdeležbi. Želimo pa tudi, da vzamete v znak slovanske vzajemnosti in bratske ljubezni eden žebelj z vrezanim Vašim imenom, ktereга bomo slovesno pribili na najmlajšo slovensko sokolsko zastavo. Podrobni vsprejedi naznanili bomo v kratkem po časopisih in lepakih. Zanašajoč se, da se sigurno odzovete našemu povabilu, prosimo, da nam Vaš sklep čim prej naznanite, blagovolite. V tej nadi kličemo Vam bratski: „Na zdar!“

(Kres) „Celjsko pevsko prustvo“ priredi na predvečer praznika sv. Cirila in Metoda v nedeljo 4. julija t. l. na Staremgradu velik kres z običanjem streljanjem in umetalnim ognjem. V ponedeljek ob 7. uri daruje se pa sv. maša v farni cerkvi v proslavo slovanskih blagovestnikov. Petje preskrbi „Celjsko pevsko društvo“.

(Obdačenje posojilnic) Male slovenske posojilnice so imele do zdaj malo davka, nekatere celo nič, ako niso dajale od deležev obresti in dividend. Toda neposredne pristojbine so bile visoke, osobito 2% pristojbine vseh obresti hranilnih vlog. Ki so se menda radi tega plačevale, ker imajo posojilnice vse knjižice in v njih vsa potrdila nekelekovane. Z novo postavo od 11. febr. t. l. odpade tudi vplačevanje teh 2%, kar bode ugodno za nje. Toda mesto teh 2% treba bode plačevati 1½% teh obresti kot rentni davek. Torej le majhen dobiček!

(Tresla se gora in pometavala, a izvrgla je miško.) Gorostasne priprave so prirejali Celjani, gnali hrup in bojni klic, da smo se res že skoraj bali, da navali na Celje toliko čet akademskih borilcev, da nam ta dan solnce zasenčijo. Vsaj govorili so, da jih pride kot listja in trave. Plesnjive in raztrgane frankfurtarce pokazivale so se na črno rudeče žoltnih drogih iz podstrešnih lukenj. (največ seveda tam, ker imajo za oddajo zrelih — sicer pa že „prezrelih“ devic, da tem potom opozorijo moško akademsko mladino, kje naj kažejo svojo narodno požrtvovalnost, žalibože nočejo jih umeti); vili so se šopki plavic, ogulili so malodane vse hraste v bližini. Vsi celjski „paradarji“ zbrali so se ob določeni uri na kolodvoru. Vlak je pridrdral, godba zaszvirala — a tu se prikaže kakih 30–40 „akademskih“ (?) pevcev. Tembolj so morali kričati svoj „hali-halo hail“ čez celo mesto do Jožefovega prostora — oziroma „Narodnega doma“, ker le temu v maščevanje, ne pa cesar Jožefovi podobi, uprizorili so svoje bojne klice. Pred mestno hišo zapeli so: „Gaudemus igitur“ pričem so se nemški gospodje pobožno odkrivali, a ženstvo neki celo na prsi trkalo, misleč, da je v latinski napitnici pač globok verski pomen. Ko so svojo kričečo dolžnost opravili, proslavljati so jeli junaški običaj svojih pradedov — pili ter pili celo noč. Bledi in razmršeni kolovratili so drugi dan na kolodvor, kjer se jim je mej vožnja v opojni domišljiji dozdevalo, da sije božje solnce ter se vije Savinja liki srebrnemu traku le zbok njih; tudi Stari grad se jim je neki prav sanjarski nasmihoval — vsaj tako trdijo v svojem dopisu v „graški Barbi“. Še bolj navdušeno so jih baje sprejemali v Brežicah — gotovo še imajo več odrevenelih devic v oddajo —; priskrbeli so jim proti mačurju kisl „Frühshoppen“ (brežki nem-

ški sestradani prevžitkarji so se že kaj veselili, da dobodo to jutro ribjo juho, ker so besede tolmačili „Fischsuppen“). Ker pa nimajo brežki Germani nobenega primerne prostora, gnali so jih pod bližnje hraste, ker so ves popoldan prekrulili. Žal, da še ni želod zrel!

(Izžrebanje porotnikov.) Za prihodnje porotno zasedanje pri okrož. sod. v Celju odločeni so naslednji porotniki: Jos Kokoschineg, trgovec Maribor; Josip Krenn, trgovec Maribor; Franc Mally, c. kr. umirovljeni major Maribor; Jos Ferk, posest. Sv. Egidij; Gregor Škof, veleposest. Sv. Jakob; Alojzij Lopič, posest. Leitersberg; Ivan Ribič, pos. Dragoše; Jur. Hojnik, pos. Jesence; Jos. Michelitsch, veleposest. Št. Lorenc n. M.; Miha Zink, pos. Št. Lorenc n. M.; Jos. Hojnik, pos. Gor. Polskava; Andrej Plewanz, pos. Št. Lenart; Jos. Gorjupp, usnjari Ptuj; Fr. Pütrich, kolar Ptuj; Jos. Barmes, krčmar Novavas; Franc Tschataritsch, pos. Breg p. Ptuj; Jan. Marinič, pos. Sv. Urban; Marko Bauer, krčmar Ormož; Jur. Zadravec, parni mlinar, Polskava; K. Kalterer, kamnosek Rogatec; Ant. Šlamberger, notar Ljutomer; Ant. Cvetko, trgovec Podčetrtek; Jos. Jazbinšek, posest. Loka; J. Brudermann, pos. Marenberg; Jan. Winkler, pos. Marenberg; Vin. Ježovnik, pos. Velenje; Jos. Skaza, p. Velenje; Jan. Lakonik, pos. Konovina; M. Jezovšek, notar Vransko; P. Videčnik, pos. Modrice; Jos. Kregar, pos. Krištanvrh; Matija Jeraj, krčmar Nizka; Kilijan Koldinski, pivovarec Laško; Ferd. Roš, pos. Trbovlje; Martin Terpotitz, rud. ravnatelj Trbovlje.

Spodnještajerske novice.

(Teharska občina) sklenila je v seji dne 28. m. m. resolucijo, v kateri priznava zahvalo visoki vladi, da je izdala jezikovne naredbe za Češko in Moravsko in v kateri prosi ob enem da bi se vpeljale jezikovne naredbe tudi za vse slovenske pokrajine.

(Iz Gotovelj.) V Gotovljah pri Žalcu se je letošnja procesija ob Telovem jako slovesno vršila. Posebno so se tokrat zopet fantje skazali, ker streljali so, da se je kar treslo in gromelo. Največje občudovanje pa vzbujala velikanska smreka „maj“, ktero so sredi vasi seveda z velikim trudom postavili in je 45 metrov visoka, ter meri v korenu stari seženj obsega. Na vrhu pa ponosno plapola krasna trobojnica, ktera gotovo zelo v oči bode tevtonska bratca — pardon — slovenski poturici, ki sta zadnji čas Gotovljanom na vso moč prijazna in jim hočeta priboriti lastno šolo. Seveda jima bode potem prva skrb vrhu zmagonosno zasadi namesto slovenske trobojnice frankfurtarsko cunjo. Ali prepričani smo, da se napredni in ponosni Gotovljani ne bodo pustili tako sramotno ponižati in bodo še pravočasno spoznali možiceljne, volkove v ovčji obleki, ki hočejo najbrž njih otroke iztrgati od prs mile majke Slave in jih žrtovati tujki, mačehi Germaniji. Res je vse hvale vredno, da se vrli Gotovljani potegujejo za lastno šolo, vendar je treba še pomisleka in pazijo naj dobro, kakšne botre ji bodo izbrali. — Ni vse zlato kar se sveti! — Da bi ne bil moj nasvet glas vpijočega v puščavi svetoval bi pač Žalčanom kakor Gotovljanom, da si prijazno roke podajo in se zaradi šole pametno sporazumejo in skupno šolo v zgornjem koncu trga postavijo, ker tu se ne gre za osebne ali krajevne koristi, temveč za zdravo in uspešno vzgojo naše nadobudne mladine. Imel bi še mnogo zapisati, ali za danes bi se mi dopis preveč raztegnil in mislim, da bi še imel znabiti gosp. kolega iz „Prepovedanega hriba“ kaj k temu dostaviti — prosim! — sicer se pa še tudi jaz ob času oglasim. Na zdar!

(Glasoviti hajlo-bratec) in pragerman J. Skribe, zavoljo svoje tevtonske nadutosti daleč na okoli znan, bil je pred nekaj tedni nenadoma odslovljen iz svoje večletne službe pri Lappovem rudniku v Škalah. Pa zakaj?? Možu bi bilo gotovo več koristilo, brigati se za svojo službo, kakor pa delati propagando za nemštvo v naši dolini.

(Promoviran) je bil v Gradcu dne 25. junija t. l. doktorjem modroslovja g. Karol Tertnik, sin c. kr. dež. sod. svetnika na Vranskem.

(Iz Sentjurija ob Taboru.) Shod „Kat. pol. društva“ za vranski okraj pri Sv. Juriju ob Taboru dne 27. junija t. l. je bil mnogobrojno obiskan. Prišli so bili gostje večinoma iz vseh delov vranskega okraja. Najprej je govoril gosp. poslanec vitez Berks, ki je pojasnjeval razmere v državnem zboru ter šibal nemške prenapetosti in socialne demokrate, kateri so s svojo obstrukcijo preprečili vse pozitivno delo. Našel in razlagal je predloge, katere je že v državnem zboru stavil ter je obljubil, da se hoče za zboljšanje kmetijskega stanu vedno krepko potegniti. Delati hoče po geslu: „Vse za vero, dom, carja“. Govor je bil sprejet z veliko pohvalo in volilci so g. poslancu izrekli popolno zaupanje. Drugi govornik, č. g. župnik Franc Zdolšek, je govoril o sredstvih, kako bi se kmetu pomagalo. Taka sredstva bi bila ustanovitev kmetijskih domov, zadrug. Desetek, kedar umrje gospodar, naj bi se pri manjših posestvih popolnoma odpravil, pri večjih pa znatno znižal, nasprotno naj bi se pa občutno obdačilo razkošje v mestih in kapitalisti. Odpraviti bi se morala sedanja lovska postava in šolski pouk naj bi se znižal na 6 let. In kmetje sami so g. poslancu prosili, naj se v državnem zboru posebno krepko potegne za šolstvo, ki ga dobo na deželi. Sploh je bil govor g. Zdolškega zelo dober in ljudje so ga zasledovali z glasnim pritrdjevanjem. Sprejeti so bili tudi dve resoluciji: prva, da bi se upeljalo tudi za slovenske pokrajine podobna jezikovna naredba, kakor se je za Češko in Moravsko in druga, da naj bi se zadruga po predlogu g. vitezja Berkse ločile po narodnostih. Bog daj, da bi bil ta shod rodil obilo dobrega sadu!

(Cerkev v Nazarjih je dobila) kakor poročila „Slov. Gosp.“ na koro novo, dragoceno ograjo iz kovanega železa. Naredil je pa to ograjo M. Unger, ključar tukaj v Celji, ki je eden največjih in najbolj zagrizenih nasprotnikov.

(Vitez Haupt je zapustil dvorano,) ko je okrajni odbor vranski sklenil peticijo na državni zbor radi jezikovnih naredb. S tem je viteški gospod pokazal, koliko pri njem pravica velja. Lučani pač ste lahko ponosni na viteškega svojega častnega občana!

(„Svoji k svojim.“) Večkrat se opazuje, da šolska vodstva slovenskih šol naročujejo tiskovine n. pr. tednike, imenike, naznanila itd. pri naših zagrizenih nasprotnikih; čemu to? Ali nimamo v Celji narodno tvrdko, katera postreže radovoljno z vsemi, v šolsko zadevo spadajočimi rečmi. Ali dobite morebiti pri naših nasprotnikih ceneje? Gotovo ne! Dostikrat se pripeti, da razredni učitelj ne more vsega gradiva vpisati v tednico, ker v nemški tednici manjka predal za drugi deželni jezik. Toliko za zdaj!

(Okrajni odbor gornjegradski.) kakor tudi vse občine v tem okraju, sklenejo peticije na ministerstvo notrajnih zadev, da izda tudi za slov. pokrajine enake jezikovne navedbe, kakoršne je izdalo za češko-moravske dežele. Naj bi to storili tudi vsi drugi okrajni zastopi in vsa županstva po slovenskem. Zahtevajmo svoje nam po zakonu zagotovljene pravice povsod z največjo odločnostjo!

(Od Sv. Krištofa pri Laškem.) Na dan sv. Reš. Telesa bil je v naši bližini požar pri Kajtnatu p. d. pri Petku. Običajno je, da se pri enaki priložnosti pohvali delovanje gasilnega društva. Tudi mi moramo to pripoznati laškimi ognjegasilcem, — vendar malo „oprezno“. Lahko bi bila ta bramba dosegla še večje vspehe, a kaj, da se niso razumeli, kar se je povsem pokazalo istega popoldneva pri njihovi vaji. Povelje je seveda nemško, pa ker večina ni toli srečna, da bi do dobrega nemško umela, razlagati se jim je moralo slovenski. Koliko pa se pri tem po nepotrebnem časa potrat, pokaže se še le, kadar je treba dejansko nastopiti, kjer bi že moral takorekoč vsak namigljaj zadostovati, kaj še le komanda poveljnika in zopet „komanda“ tolmača. Da bi bila tukaj le slovenščina na pravem mestu, ne razvidijo ti mogotci, dokler se jim enkrat pri njihovi dolgi razpravi možgani ne osmodé. Če že pa tega laški „purgarji“ razviditi nečejo, podučite jih ve slovenski občini Sv. Krištof in M. Gradec! Ne dobivate v svrhu ognjegasilstva lep letni prispevek deželnega odbora. Ali ga še hočete nadalje nositi laškemu

nemškemu društvu za njihov „feuerbär“. Nemate li toli ponosa in narodne zavesti, da si osnujete svoje lastno slovensko ognjegasilno društvo? Dosti vas je korenjaških fantov in mož, ki lahko kmalo s svojim društvom in delavnostjo nemške „paradarje“ nadkrilite in osmešite! „Gani se, komur je mar zahvale poznejših vnukov!“ Prvo pa vam je treba sedanjo občinsko vodstvo obrniti in okrtati, za kar se vam sedaj ponuja prava prilika. V začetku tega meseca razpisala se bo volitev pri M. Gradec. Vzdrinite se! Hočete še mar dopuščati, da vas senčijo sedanje „proklete grablje“? Zanašamo se, da odpošljete v „zaslužni pokoj“ ovega Hotbauerja in Dir-mayerja, ki sta svoječasnito toli kričala proti celjskemu slovenskemu gimnaziju. Ti gospodje so prave kovaške klešče, a železo ste vi slovenski občani, meh pa goni mojster laške kovačnice, h kateremu tekata po vsak posamezni svet. Dokler so ti možje na krmilu, ne more nihče smatrati vaše občine samostojne, nego le nekasne podružnice one veliko-nemške v Laškem, od koje so odvisni vaši zgoraj omenjeni člani z tajnikom vred, katerega vam je pripeljal g. Mravlag! Nadejamo se, da ta glas svojega občana ne preslišite, ki vam in sebi dobro želi. Torej bodite odločni, značajni!

(Bralni društvi v Dolu in na Laškem) priredita v nedeljo dne 4. julija na predvečer godu sv. bratov Cirila in Metoda skupen izlet k cerkvi sv. Jurija — dolski podružnici — ki stoji na okoli 800 metrov visokem hribu. Zvečer o večni luči vršilo se bo tu zažiganje dveh velikih kresov, umetnega ognja ter streljanje s topi. Drugi dan pa se bodo v čast teh blagovestnikov brale tri sv. maše.

(Sole v Hrastniku, Dolu in pri Sv. Jederti) so se zatvorile zaradi med otroci razsajajočega dušilivega kašlja. Za to hudo dolgotrajno bolezenijo mrjejo največ otroci do tretjega leta.

(Orla velikana) vstrelil je dne 20. m. m. pri Marševski vasi pod Donačko goro, tamkajšni posestnik Mikolič. Ta ropar je tehtal 6 in pol kilogramov ter meril z razpetima perutima 2 in pol metra.

(Umrli je) dne 23. junija t. l. na Sladki gori pri Šmarji pri Jelšah, umirovljeni nadučitelj Gregor Anderluh. Lahka mu zemljica!

(Zreče.) V nedeljo dne 4. t. m. bode volilni shod v gostilni gospoda Petra Dobnika, katerega skliče prečastiti gospod župnik Žičkar, deželni in državni poslanec.

(Posojilnica v Makolah) je dosegla 13. upravno leto. Ta posojilnica je imela lani 309.526 gld. prometa in 1335 gld. dobička. Njena zadružna zaloga je narasla že na 15.854 gld. Darovala je lani 300 gld. v dobrodne namene.

(Iz Majšperga.) Naše kmetijsko bralno društvo vrlo napreduje. Šteje že nad 70 udov. Razven domačih imamo tudi nekaj udov iz drugih krajev, kakor iz Cirkovc, Ptujске gore, Stoperc itd. Naši ljudje se pa tudi zanimajo za čitanje časnikov in knjig. Kar trgajo se za nje. Samo škoda, da še ne moremo več časnikov naročiti, posebno pa knjig, katerih nam celo manjka. Društvo pa ima tudi dober možki in mešan zbor, obstoječ iz 11 domačih pevcev, fantov in deklet. Kar se tiče zadnje veselice, moram omeniti na vsak način, da se je zelo dobro obnesla. Marsikaterega sem slišal, ki je rekel: „Za danes potrošeni denar mi pa nikakor ni žal.“ Veselice so se udeležili tudi trije č. gg. župniki, trije č. gg. kaplani, dva gg. učitelja in trije gg. župani. Omeniti moram tukaj vrlega g. župnika iz Ptujске gore, ki je s svojimi jednatimi govori jako navduševal ljudstvo in pevce za narodno delovanje. Prav kratkočasni so bili govori č. g. kaplana iz Cirkovc. Vrli deklamovatelj č. g. župnik iz Stoperc nas je pa v lepo vezani besedi vspodbujal k narodnemu in posebno prijateljskemu življenju. Prav trdo je pa grajal g. učitelj iz Cirkovc s svojim govorom ljudi, posebno fante, ki, mesto, da bi pristopili k bralnemu društvu ali pa, da bi zahajali k pevskim vajam, rajši gredo v gostilno na „frakelček smrdilivca“. Vsem gg. govornikom tedaj presrečna hvala! Glavna točka pri veselici bilo je petje. Pel je naš domač možki in mešan zbor. Zapeli so nam okoli 35 pesmi, umetnih in narodnih. Prav lepa bila je pesem: „Ah ni li zemljica krasna?“ in „Nazaj

v planinski raj“. Morali ste se večkrat ponavljati. Marsikateri se je čudil, češ, kako zamo-rejo kmetijski fantje in dekleta se kaj takšnega naučiti. Nek ud rekel je takole: „To petje je res učenost nad učenost“. Prepevalo se je pa tudi res lepo in težko smo se še ločili, akoravno je že bilo pol treh na veliki stenski uri gostilničarja g. Koržeta.

(„Majšpersko kmetijsko bralno društvo“) priredi v nedeljo dne 11. julija t. l. veselico z govori, petjem in godbo v prostorih g. J. Korže-ta. Pel bode domač mešan in možki zbor, obstoječ iz 12 pevcev in pevk. Vspored: 1. „Naprej!“ (možki zbor). 2. „Nazaj v planinski raj!“ (mešan zbor). 3. „Slovenski svet, ti si krasan!“ (možki zbor). 4. „Ah, ni li zemljica krasna?“ (mešan zbor). 5. „Domovina mili kraj!“ (možki zbor). 6. „Po zimi iz šole!“ (mešan zbor). 7. „Slovenec sem!“ (možki zbor). 8. „Veseli pastir!“ (mešan zbor). 9. „Slovensko dekle!“ (ženski zbor). 10. Narodne pesmi (mešan in možki zbor). Začetek ob pol 5. uri popoldne. Vstopnina za neude 20 kr. Vse prijatelje slovenskega petja in narodnih veselic uljudno vabi odbor.

(V Sevnici) smejo se nalagati in izlagati na železniški postaji goveda in svinje, kakor razglasa c. kr. namestništvo v Gradci.

(Nemška komedija v Brežicah) je bila v nedeljo, in se je v smislu neke basni prav dobro posrečila, namreč v duhu tiste basni, ki govori, kako je hotela opica človeka posnemati. Ker je namreč lani bila v Brežicah velika slovenska slavnost, hoteli so letos brežki „Velikonemci“ nekaj demonstrirati. Na čelu tej demonstraciji sta bila župan Faleschini (rodod Italijan in bivši „Triglavan“) in lekarnar Schnidderschutz (sin slovenskega poslanca Žnidaršiča), ki sta povabila graške nemške dijake-pevce, celjske nemškutarje in tiste ljubljanske turnarčke, kateri se na Kranjskem nikamor več ne upajo, da ne bi več tepeni bili. Iz Savske doline so jih tudi veliko pričakovali, toda v Sevnici sta vstopila samo „pragermana“ Kavčič in Tomič, v Rajhenburgu se je vlak kar mimo vozil in smo pač videli nekega Molčiča, nekega Pibrovca (kaj ne Nemci po rodu in imenu, ki sta vstopila) — po poročilu „Tagespost“, na Vidmu ni nihče vstopil in iz Krškega iz ene same rokodelske rodbine dva člana. A družba ta je morala res „nemška“ biti, ki se je zbrala v „nemških“ Brežicah, kajti tej družbi so odkazali prostore za zabavo najprvo v hrastovi šumi. (Čudno, Slovenci in Hrvati pa ne pošiljajo ljudi po leti v hrastje, ampak še le v jeseni — svinje), zvečer pa ne v gostilnah (teh brežki Nemci nimajo), ampak v tisti „staroverski“ dvorani graščinski, kjer ni še tal, in kjer po noči — straši. In to noč je tudi strašil Tomič iz Sevnice, kateremu je moral glavni besedo utegniti, ker se je v politiko utikal; Pommer se je jezil, da noče biti „Slovenec“. Kdo ga pa sili? Zakaj pa hodi „nazaj“ z Dunaja med Slovence? Naj gre v „Schwarzwald“. Celjski Rakuš je bil pravi „Urgermane“ in častil das deutsche „Weib“. To je bilo res „urgemüthlich!“

(Okrajni zastop v Kozjem.) Kozjanski okraj je povsem slovenski, ker ovih pet do šest Nemcev bi bilo pač presmešno vpoštevati ter primerjati z 20 tisoč Slovenci. Misliti bi bilo tedaj, da je samo ob sebi umljivo, da so vsi zastopi in narodne oblasti v slovenskih rokah. Sram nas je to zanikati ter resnici na ljubo povedati, da je okrajni zastop — nemški! Načelnik temu zavodu je Nemec, a niti pravičen, temveč pristransk, sovražen Nemec; kako bi bilo inače možno, da ves čas njegovega načelovanja ni izišel iz njegovih rok niti eden slovenski razglas ali dopis slovenskim občinam. Še celo dvojezične tiskovine c. kr. okrajnega glavarstva reši on le nemški. A tudi v ostalem delovanju ta mož našemu okraju več škoduje nego koristi. Kako se je ustavljal krvavo potrebnej okrajni cesti iz Lisičjega v Št. Jur. In tega tlačitelja narodne blaginje naj bi okraj zopet sprejel? Nikar! Priskrbite mu „kolajno za zasluge“ ter ga odslovite pri novi volitvi, koja se bo vršila dne 9. avgusta t. l.

(Posojilnica v Gornji Radgoni) je imela lani v svojem petem upravnem letu 129.230 gld. prometa in napravila 1031 gld čistega dobička. V svojih rezervnih fondih ima že 4828 gld. —

Lep napredek in dober temelj za bodoče vspešno delovanje!

(Letina.) Sena se je letos obilo dobilo; nekaj ga ljudje še spravljajo. Žetev se pričinja; obeča biti srednje dobra. Trta je ocvetela; toda jesenski pridelek je še zdaj zelo dvomljiv; kajti novi vinogradi ne bodo še veliko dali, stari so pa z novimi vred lani preveč od toče trpeli, kar je zelo škodovalo. Tudi se strupena rosa že zdaj preveč prikazuje. Črešenj je bilo malo; drugega sadja tudi veliko ne bode.

(Redka slavnost.) Pri Malinedelji pri Ljutomeru obhajala sta dne 21. junija t. l. Martin in Marija Jureš obletnico 64letnega zakona.

(Slovensko požarno brambo) vstanovile so si občine Babinci, Noršinci in Kristanci s slovenskem poveljem. Posnemajte jih!

(Ščavniško sadjerejsko društvo) zborovalo je 20. junija t. l. pri g. Alojziju Kreft v Očeslavcih, pri bolj pičli udeležbi. Vzrok takega slabega obiska je bilo gotovo slabo vreme in druge kmečke skrbi v tem času. Kakor je že običajno, pozdravi g. Kreft vse došle goste, posebno Kapelčane in antonjevske g. učitelje. G. Šijanec, nadučitelj pri Sv. Antonu v Sl. goricah, je govoril o praktični sadjereji. Skoraj bi rekel, da nismo tega pričakovali, kar nam je povedal in pokazal omenjeni gospod. Ako se ravnamo po njegovih naukih, mislim, da bo se trud izplačal v obilnej meri. H koncu proslavi gosp. Šijanec vrlega g. Krefta in izrazi srčno željo, da bi še ta cenjeni gospodar mnoga leta tako plodonosno deloval v tej stroki; g. Kreft je namreč duša tega društva. On ni samo ustanovitelj, ampak večinoma vsa mlada drevesa v okolici so zrastle v njegovem vrtu. Posnemajmo tudi mi tako marljivega in v obče čislane gospodarja. Ko se je zadnji v imenu vseh navzočih g. podavatelju zahvalil, sledila je prosta zabava.

(Ustanova za potovanje profesorjev.) Naučno ministerstvo odmenilo je večim profesorjem srednjih šol posebno podporo za podučno potovanje v Italijo in na Grško v poletnih počitnicah tega leta. Mej izvoljenimi je tudi profesor mariborskega gimnazija g. Fran Jerovšek.

(Nemškutarija in ponemčevanje) se kaže sijajno v studeniški šoli poleg Maribora. Večinoma slovenski otroci prihajajo v to šolo, kojih stariši so delavci v tovarni južne železnice. Pri hospitaciji slišali smo imena, kakor: Javnik, Kum, Vrhovšek, Dobrovoljny, Bračko, Cmol, Petek, Majhenič, Metulj, Pezdiček, Zorko, Gabrovec, Partlič, Kotnik, Pirc, Koritnik, Jerovšek, Beloglavec!! Bog mi je priča, da je bilo izmed 70 imen samo jedno Schmuckenschlag, nemško. Tužna, pretužna mati Slovenija, glej svoje otroke!!

(Franz Girstmayr), slavni lipniški poslanec bil je eden najimenitnejših udeležencev vinarske skupščine v Mariboru. Govoril je tako, da zdaj nikdo več ne dvomi o njegovi govorniški nadarjenosti. Franzl, talent pa imaš, talent! Pljuča imaš kakor vol! O tvoji bodočnosti ima vsakdo najboljše ideje. Grlo mu je izvrstno. Koliko je vpil in kričal v državnem zboru, a vendar ni postal hripav. V soboto so mu tudi nebesa pokazale svojo naklonjenost. Strela mu je šinila v viničarijo v Krčevini. On je dobro zavarovan, trpel bo le njegov viničar.

(Strela.) Zadnjo soboto zvečer je po hudi dnevi vročini prilezla od vzhodnjega Pohorja mala nevihta, imajoča obilo žgečih isker, ki so ena za drugo letele, smukale po drevju v zemljo. Ena teh je tudi vdarila v Žičkovo pohištvo v Zimici, župnije sv. Barbare niže Maribora ter vpepelila do golega zidovja. Kmet sicer ni vbog, premožen pa sedaj tudi ni, ker ni bil zavarovan. Gospodarji! dajte se zavarovati, vsaj za nekaj malega, da vam v nesreči ne vzame vse njima, natorna moč. Barbarčanom nezavarovanim pa svetujemo, naj se dajo prej ko prej zavarovati pri domači zavarovalnici „Slaviji“, katero ima tamošnji gospod na hribu.

(Iz Gradca.) Na dan, ko so „Urgermani“ v Brežicah najbolj kričali svojemu županu „heilo“!! sprejel je tudi iz Gradca jako laskavo brzojavko: „Gospod Faleschini, Brežice. — Častitamo nekdanjemu vrlemu „Triglavanu“ na izbornem govoru in nastopu! — Slovenski graški akademiki.“

Druge slovenske novice.

(Imenovani so na Kranjskem) višjim okrajnim komisarjem gg: Josip Orešek, Leop. pl. Roth, Viktor Parma in Jan. Tekavčič.

(Blagoslovljenje zastave pevskega društva „Ljubljana.“) V soboto popoldan je že bilo živahno gibanje po ulicah in raz mnogo hiš so visele zastave. Popoldan ob polu 6. uri je prišlo z brzovlakom društvo „Kolo“ iz Zagreba. G. poslanec Bijankini, ki se je z istim vlakom peljal, je klical pri odhodu vlaka skozi okno: „Blagoslovi vas vsemogočni Bog! Brat vaš sem!“, na kar so mu vsi navdušeno odzdravili. Zvečer je bila serenada pri kumici županji g. Milici Hribarjevi in pri g. župniku Vrhovniku. Potem je bil mirozov po mestu. Pri serenadi je pelo društvo „Ljubljana“. V nedeljo je bil krasen dan. Z vsakim vlakom so prihajala razna društva, katera so vsa že prej došla bratska društva sprejemala. Posebno viharo so bili pozdravljeni gostje iz Trsta. Teh narodnih trpinov je došlo vsega skup 380. Videti so bile tu narodne žene, narodne gospice, videti so bili mali fantiči in deklice. Po pozdravu g. predsednika Trstenjaka, odšla so vsa društva v „Narodni dom“. Od tam se je ob 3/4 na 10 začel pomikati sprevod proti trnovski cerkvi, kjer je bral g. župnik Vrhovnik v lepi, na prostem postavljeni kapelici sv. mašo. Pri maši so peli pevci „Ljubljane“. Po maši je bilo med veličastnim zvonjenjem in pokanjem topičev slovesno blagoslovljenje zastave in na to zabijanje žrebljev. Po cerkvenih obredih je bil slavnostni sprevod po mestu. Občinstvo je iz hiš pozdravljalo mimo idoča društva in jih obsipalo z šopki. Pred mestno hišo je pozdravil g. predsednik Trstenjak g. župana v imenu „Ljubljane“, na kar je odgovoril g. župan in pozdravil vsa društva imenom mesta. Gospa kumica je ravno tako pozdravila društvo in pripela na zastavo dva krasna traka. Narodne gospice so oktile potem vse zastave z venci. Sprevod se je nato začel pomikati pred „Narodni dom“, kjer se je nova zastava z drugimi posestrila. Ob 1. uri je začel banket in je trajal skoro do 4 ure, kadar se je začela veselica na polno natlačenemu Kozlarjevem vrtu. Zvečer pri komerzu in opoldan pri skupnem obedu je bilo mnogo napitnic, med katerimi sta bili najbolj zanimivi oni gosp. prof. Mandića in gospe Ponikvar iz Trsta, ki sta povdarjala sloge med kranjskimi Slovenci. Okoli 12. ure zvečer so začela društva odhajati na kolodvor, kamor so jih domačini spremili. — Društvo je bilo zastopanih 65, z zastavami 21. Povsod se je kazalo posebno zanimanje za blagoslovljenje zastave „Celjskega Sokola“ in čuli smo pri vsaki priliki mnogo obljub.

(Pivovarna na delnice v Ljubljani.) Od kar so pri nas vinogradi opešali ter je vsled tega vino dokaj dražje, oziroma redko pristno, popije se vedno več piva. Prav znatne vsote tečejo za to grenčico v tuje — večinoma nemške žepe. Ne zdi se nam tedaj nova misel, kojo, so vendar enkrat kranjski rojaki sprožili. V Ljubljani ustanovili so poseben odbor, da se osnuje pivovarna na delnice (Actien). V odboru so gg: župan Hribar, veletržec Iv. Knez, dr. Majaron, tovarnar Pollack ter stavbenik F. Zupančič. Razven, da bo ta naprava vrhunec boj kotovanja napram sedanjim, nam večinoma nasprotnim nemškim in italijanskim pivovarnam, prinesla bo ljubljanskim stanovom kakor i pojedincem dokaj premoženja.

(Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani) odkrije dne 4. mal. srpana 1897. l. v Podbrezju na Gorenjskem šolskemu ravnatelju, pesniku in pisatelju slovenskemu Andreju Praprotniku spominsko ploščo. Razpored: 1.) Ob 10. uri sv. maša. 2.) Po maši odkritje spominske plošče: a) D. Jenko: „Molitev“. b) Slavnostni govor (govori učitelj E. Gangl.) c) A. Nedvč: „Domovina, mili kraj!“ 3.) Skupni obed. — Kdor se udeleži slavnosti, naj blagovoli to naznaniti po dopisnici „Slov. učit. društvu v Ljubljani“, da se ve pravočasno natančno število udeležencev, kar je treba zlasti zaradi skupnega obeda. — Ljubljanski gostje se odpeljejo 4. mal. srpana z vlakom zjutraj ob 7. uri. — Ker se ne izdado posebna

vabila, vabi s tem vse častilce prezaslužnega Praprotnika k obilni udeležbi

odbor „Slov. učit. društva v Ljubljani“.

(Iz Ljubljane) se nam piše 30. junija: Od naših nasprotnikov se nam navadno očita, da smo Slovenci politično nezreli ljudje in za narodno gospodarstvo nesposobni, da pri kulturnih Nemcih vse posnemamo in še le moramo v šolo hoditi, dočim nam na drugi strani mečejo pod noge polena, rekoč: da premožni ljudje pri nas nemajo nobenega zmisla in podjetniškega duha in da smo osobito Kranjci v tem oziru — „der handgreifliche Beweis.“ — Če hočemo vestno odgovoriti si, moramo reči, da imajo ti nemški — kričači večinoma prav! V tem oziru se da le malo tajiti. O politiki ni da bi govorili, kajti ta je odveč osebna in gnusna. Pri narodnem gospodarstvu pa se je pri nas že veliko storilo in napredovalo, a brez Nemcev! Da se podpirajo nemške tvrdke pri nas, mesto da bi sami kaj ustvarili i. t. d. — to vse je res, ali čakajte gospoda, počasi se daleč pride, če se sedaj še nesmo ganili, se bomo pa odslej. Nemci in Židje nas vse eno še nimajo v rokah, če prav tudi, da nič ne znamo, in da smo le za kričanje!

(Nova lokalna železnica) Uradni list iz dne 23. junija t. l. prinaša vest, da se je dovolila zgradba krajevne železnice Ljubljana-Vrhnika. Koncesijo k temu dobili so gg: Ivan Hribar, deželni poslanec in župan ljubljanski, Gabrijel Jelovšek, deželni poslanec in župan na Vrhniki ter Ivan Gruden umirovljeni davkar.

(Posojilnica v Polhovem Gradcu pri Ljubljani) nam je priča, da tudi v malem kraju denarni zavod nekaj stori in koristi; kajti ta posojilnica je imela lani v 3 1/2 mesecih svojega obstanka 13100 gld. prometa, in sicer med dohodki največ hranilnih vlog, katere je največ drugod naložila; doma je le 2000 gld. posodila. To kaže, da so v ondotnem kraju dobre premoženjske razmere.

(Brzojavno postajo) odprli so v Podnartu na Gorenjskem. Opravljala bo le omenjeno dnevno službo ter ostane v zvezi z ondotno pošto.

(Veselica v prid družbi sv. Cirila in Metoda), katero so priredili v torek dne 29. t. m. Radečani, bila je sijajna. Nabralo se je ljudstva s Štajarskega in Kranjskega toliko, da je bil obširen vrt Potočinove gostilne in dvorišče popolnoma natlačen. Vojaška godba, „stara pevska garda“ iz Ljubljane in celjski atleti, pa so dosegli tak uspeh, da je nadkrilil vsako pričakovanje. Slavnostni govor, govoril je domači gosp. kaplan in v govoru dokazal, kako napačna je vzgoja v tujem jeziku in kolika krivica se nam Slovincem godi ravno pri šoli. Č. g. arhivar Koblar pa je v daljšem govoru povedal, kaj vse je storila družba in kake uspehe da že ima. Pokanje topičev in umetalni ogenj pa je zaključil res krasno veselico. Radečani pa so obljubili takoj ustanoviti podružnico svetega Cirila in Metoda.

(Friderik Baraga.) Kakor smo svoječasno poročali, odkrili so na dan sv. Petra in Pavla v Dobrničah na Dolenskem kip prvega slovenskega misijonarja, indijanskega škofa Friderika Baraga. Kip dela vso čast umetniku g. Progarju, ter je v vseh črticah živo po sliki upodobljen.

(V Št. Jarnejski župniji) na Dolenskem ste bili v prejšnjem tednu najdeni dve osebi obešeni. Pri eni je bil samomor, druga pa je utegnila biti prej zadavljena in potlej še le obešana. — Redki, pa žalostni slučaji! —

(Posojilnica v Žuženberku), ki je te dni priobčila svoj računski sklep za 6. upravno leto, je imela lani 212647 gld. prometa, čistega dobička pa le 292 gld., ki se je pridelal rezervnemu fondu, kateri znaša s tem prirastkom vred že 5015 gld. —

(Umrl je) v Novem mestu vzoren slovenski duhoven, prošt Peter Urh. Blag mu spomin!

(V Metliki) ste dve posojilnici. Starejša in krepkejša se zove „Prva dolenjska posojilnica“ in je osnovana bolj po Schulze-Delitschevih načelih. Ta je imela lani, v svojem 21. poslovnem letu 1,332,010 gld. prometa, pa le 2675 gld. čistega dobička in 12,733 gld. rezerve. Na delež (18 gld.) je prišlo 9 gld. (!) dividende. Posoji družbenikom, katerih je samo 259, po 5%, nedružbenikom pa po 6%. Druga posojilnica ima

firno „Hranilnica in posojilnica“ in posluje še-le dve leti. Lani je imela 33.928 gld. prometa, 190 gld. dobička. Ta bolj po Raiffeisenovih načelih osnovana posojilnica je od začetka dobila nekaj podpore od kranjske hranilnice. Mi menimo, da bi bilo bolje, ako bi starejša posojilnica spremenila svoja pravila in delovala bolj v Raiffeisenovem duhu, potlej druge posojilnice treba ni.

(Iz Idrije) se nam poroča, da je 25. rožnika t. l. ribič Rupnik v Spodnji Idriji v potoku Idrijca vlovil postrv, ki je tehtala 9.5 kil. V Idriji in v Soči nahaja se posebna vrsta postrvi; dosta jih vlovijo po 1 kilo težkih; pred petimi leti vlovil je ribič postrv tehtajočo 7 kil; letošnja prekosi ono.

(Koroško.) Dne 15. junija t. l. je bila strašna nevihta; udarila je strela v cerkvico na Št. Urški gori pri Celovcu in je pogorela. Ravno tako v cerkev Marija Feicht, fare Sv. Kandolj. Kjer je pogorel zvonik ter se raztopili zvonovi.

(Posojilnica pri Sv. Štefanu na Zili) je imela v svojem drugem letu 55.272 gld. prometa, 114 gld. dobička in 115 gld. rezerve. Dober začetek za posojilnico v žalostnih koroških razmerah, kjer se že 2 leti ni nobena posojilnica več osnovala!

(Barkovljani obsojeni.) Sodba zoper 23 Barkovljane trajala je 4 dni. Obsojenih je 22 na 2 do 15 mesecev ječe. Jeden — Svetko Martelanc — pripoznan je nekrivim ter oproščen.

(Posojilnica v Ajdovščini) na Goriškem je imela lani (2. upravno leto) 26.256 gld. prometa in 285 gld. dobička. Rezerve ima že 136 gld.

(V Gorici je umrl) dne 26. junija pretečeno soboto stolni dekan in apostolski pronotar monsignor Franc Mrcina, 88 let star.

(Volitev župana v Gorici.) Dne 25. junija t. l. vršile so se v Gorici volitve župana. Izvoljen je zopet dr. Venutti. — Ravno ta dan je umrl nekdanji goriški župan Karol vitez Perinello, 86 let star.

(Nevarnost za isterske Slovence.) V Trstu se je ustanovila laška banka, ki se imenuje „Banka agricola“. Ni treba vganjati, kakšen smer zasledujejo s tem Italijani. Pridobiti si hočejo možno dosti Slovencev, ki bodo od njihovega posojila odvisni ter jim zato služili v politične namene. Edino zopersredstvo je, snujete v vseh krajinah na Tržaškem, Goriškem in Istrskem dovolj posojilnic ter odvracajte Slovence od italijanskega mamona.

(Podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaju) pristopili so veleč. gosp. Jakob Gruden, župnik v p. v Ljubljani, kot ustanovnik s svoto petdeset gold. Dalje je društvo prejelo iz Ljutomera 24 gld., katere je mej tamnošnjimi rodoljubi nabral gosp. dr. Anton Mihalič, zdravnik v Ljutomeru. Iz Laškega trga pa je letos vže v drugič poslal darilo 13 gld. 50 kr., gosp. dr. Josip Kolšek, odvetnik. Vrlim darovalcem osobito pa tudi rodoljubnima nabiralcema iskrena zahvala! Dalnje darove sprejema vč. gosp. Fr. Jančar, monsignor, papeški č. komornik, župnik nemškega viteškega reda na Dunaju, I. Singerstr. I.

Druge avstrijske novice.

(Dar našemu cesarju.) Siamski kralj, ki se je nekaj dni mudil tudi na Dunaju, podaril je našemu cesarju v znamenje posebnega spoštovanja, jako dragoceno častno sabljo. Nožnica je iz čistega zlata, prevlečena rudeče, modro in zeleno, držalo je zlato in obdelano z dragimi kamni.

(Nedeljski počitek v tobakarnah.) Finančno ministerstvo izdalo je dne 25. junija t. l. novo naredbo gledé nedeljskega počitka v trafikah. Po tej naredbi, katera postane 15. t. m. mero dajna, smejo ostati trafike po nedeljah in praznikih samo 4 ure predpoldne in 2 uri popoldne odprte. Izjeme so le po letoviščih, kopališčih, za železniške postaje, gostilne in kavarne. Trafike, ki so v zvezi z drugo obrtnijo, kakor prodajalnici itd., poslujejo le v dabi splošne prodaje.

(Nemške občine „štrajkajo“!) Ni-li to čisto nov napredek? Občinski zastopi v Litomericah, v Brnu, v Toplicah, v Reichenbergu i. dr. sklenili so jednoglasno, da vstavijo župani poslo-

vanje v prenešenem delokrogu, t. j. vse posle, ki jih ne zapovedujejo zakoni, temveč samo vladne naredbe. Taki posli so, katere zakon ne zahteva, pobiranje davkov, za kar so dobivale občine odškodnino, dostavljanje odlokov političnih oblastij strankam — pač pa so obvezne take odloke sodnijskih uradov dostavljati. Tudi niso občine dolžne izvrševati posle gledé rezervistov in vojaških odpustnikov; dolžne so objaviti naborne dneve, nikakor pa jim ni treba pobirati vojaških taks. Dolžne so izpisovati delavske knjižice, a le proti odškodnini. Tako zagovarjajo nemški listi ta politični upor nemških občin na Češkem in Moravskem, kojega so pričeli v odpravo jezikovnih naredeb. Mi pa mislimo, da bode imela še vlada toliko močij in vpliva, da prisili te peteline tudi vladne naredbe spoštovati, ako bi tudi res ne bilo to v zakonih utemeljeno.

(Pruski poslanec izgnan.) Posl. Zimmermann, ki je na zborovanju v Reichenbergu toliko rogovilil, proganjen je zbok tega za jedno leto iz Češkega. Ko je hotel nedavno v Tešen, svoje „nemške bratce“ z nova proti naši vladi hujskati in navduševati, vstavil ga je v Bodenbachu orožnik ter mu pokazal odlok okr. glavarstva v Tešnu, da ne sme celo leto češke meje prestopiti. Uh, to boli, kaj še le „Brudarje“ na Češkem!

(„Tlačitelji naroda“) imenovala se je protisocijalna igra, kojo so nedavno igrali v gledališču v Krakovu. Vsled tega uprizorili so socijalni demokratje velikansko demonstracijo, njim na čelu posl. Daszynski. Vlada je izcorpala neko staro naredbo, ter po tej obsodila Daszynskega v 14dnevni zapor. Bati se je pa, da ni vlada dobro pogodila. Ta čin bo stranko, ki ima v Galiciji večino, le še hujše razburil.

(Nov hrvatski list.) V kratkem času začne v Zagrebu izhajati nov hrvatski list pod imenom: „Naša Sloga“. Izhajal bo jedenkrat na mesec ter stal 1 gld. na leto.

(Propala je ogerska vladna stranka) pri volitvi v cerkveno srbsko skupščino. Že pri volitvah v državni zbor opazovali smo z veseljem, kako so se vsaj po nekod strinjali Srbi v Hrvati, a pri tej volitvi združili so se bratovski ter sijajno zmagali. Mi se ne radujemo te zmage iz cerkvenega, nego z narodnega stališča, ker pomenja za srbski narod neodvisnost od ogerske duhovno-vladne stranke, njihov narodni propod.

Ogled po širnem svetu.

(Srbsko.) Srbska vlada dogovarja se s cerkveno oblastjo v Rimu, naj se uvede v vseh katoliških cerkvah na Srbskem slovanski jezik, samo tedaj hoče vlada skleniti z vatikanom takozvani „konkordat“.

(Iz Zofije) javljajo nekateri časopisi, da hoče knez Ferdinand, kadar se iz Angležke povrne, Bolgarsko preklicati kraljestvom.

(Zbliževanje Rusov in Poljakov.) Poljsko razumništvo osnuje v Petrogradu rusko-poljsko književno društvo, kojega namen bo rusko in poljsko narodnost zbliževati.

(Angležka slavnost in Irci.) Evropski in inozemski listi ne zamorejo dostojno opisovati velikanskih priprav in sijajnosti, ki so se te dni kazivale po vsej Angležki. Dosta značilno je, ako so angležki in amerikanski bogataši plačevali v Londonu za jeden dan od sobe na ulico po 50 tisoč gld. Povedali smo že, da se zatirani in sužensko tlačeni Irci edini mej vsemi podložniki kraljice Viktorije niso zamogli veseliti te obletnice. Vzbuja jim je tembolj žalostne spomine prestanega mučeništva ter jim kazala odmenjeno osodo za prihodnost. Zbok tega obhajali so ta dan kot dan žalosti in gorja. Raz hiš plapolale so črne zastave, a rodoljubi hodili so po mestih v dolgih procesijah, noseč spredaj mrtvaško krsto in črne zastave. Policija jih je pač razganjala, a to jih je še tembolj ogorčevalo. Mi obsojamo iz tega stališča ostro angleško vlado, ki nima smisla male narode vpoštovati — popolnoma slično Nemcem, kateri tudi imenujejo to irsko uprizoritev — škandalno postopanje.

(Vrhovni poveljnik za Kreti.) Vsestransko se piše in govori, da so se evropske oblasti sporazumnele ter ponudile mesto vrhovnega po-

veljnika (guverner) na Kreti bivšemu švicarskemu zveznemu predsedniku Numa Drozu. Droz je privoljen predsedništvo vsaj za prvi čas prevzeti, ako mu evropske oblasti jamčijo za takšna sredstva, da bo zamogel res vspešno in povsem neodvisno skrbeti za blagor prebivalcev.

(Štrajk vojakov.) Dasi smo že vajeni vsak dan slišati, da so ti i ti delavski krogi, zadruga in tovarne delo ustavili, zdi se nam vendar nekaj novega to o vojaki slišati. V kitajskih vojnah hoteli so mnogo preostrojiti po evropskih načelih glede vežbanja, discipline itd., temu pa so se vstavili vojaki, ki bi bili morali vsled nerabljivosti po novih uvedbah službo opustiti. Kitajski častniki so takoj zbežali ter se je poglavarjem le z največjo silo posrečilo nepokorneže razorožiti. Seveda se ni mnogo dogovarjalo in posredovalo ž njimi, kakor je to pri štrajkujočih pri nas obično — kolovratneže so obglavili, ostalim pa ušesa porezali ali jim pušice skozi ušesa vtaknili. Tako kaznuje Kitajska navadno.

Dopisi.

Iz Šoštanja. Proti koncu meseca januarja t. l. bral sem v graškem dnevniku tole bilježko: „Včeraj je bila v tukajšnji bolnišnici vzprejeta kmečka hči Jozefa Blagotinek, iz Št. Andraža pri Polzeli, telesno težko poškodovana. Zdravil jo je neki kmet Lucjak iz Šmartina na Paki.“ Ker imam tega čudnega dohtarja že davno na muhi, popraševal sem več občanov iz Št. Andraža o tej stvari ter izvedel zares čudne reči, ki so vredne, da se razbobnajo po svetu, kajti to bode marsikomu v prid. Res je torej občina Paka tako srečna, da ima prečudno „kunštnega dohtarja“, ki zamore bojda ravno narediti, kar je krivega, in celo, kar je zlomljenega. Ta velemodri, čudodelni čarodejnik znan je morda še bolj na široko, kakor konjederka v Rojahn. Naše revno in slepo ljudstvo trdno veruje v silno spretnost tega moža, ki ima za zlomljene kosti tako čudovito „žavbo“, da kosti po rabi njegova mazila kar same skupaj zdrknejo in, če ne, mora pomagati „kreften“ čarodejen nagovor, kakoršnih zna brez Kolomona prav mnogo ta sleparski mazáč. No, res je toraj zdravil Lucjak zgoraj imenovano deklino, baje pridno in zalo osemnajstletno hčerko posestnika Praprotnika v Št. Andražu. Lansko leto si je revica bojda izpahnila roko. Treba je bilo zdravnika. Dekletov oče, gotovo modra glavica, „pogrunta“ pametno misel. „Kaj bom hodil v Šoštanj ali v Velenje po zdravnika? Lucjak je še bolj kunšten! Če drugače ne, bo pa pomagal njegov zagovor, kojega zna tako lepo moliti, da še naš gospod župnik ne tako, nikar dohtarji. Kar po njega pojdem. Govorjeno, storjeno. Mož krevsa res več ur daleč po čudaka, ta pride, maže in zagovarja, hrani mastno plačilo. — Mož si zna svojo oprtnijo drago računati, ter odide. Prišel je večkrat. Toda z dekletovo roko bilo je vedno slabše. K pameti prišedši, pošlje jo oče v Gradec, toda prepozno. Dekle je bilo tamkaj več mesecev, a prišlo je s pohabljenjo roko zopet nazaj in bode ostalo pohabljenjo zavoljo tega mazačastega sleparja vse svoje žive dni. — Ali, ta slučaj še ni najčudnejši. Ravno iz Št. Andraža sem iz večih zanesljivih virov izvedel tudi to: Pridno in čedno dekle, iste starosti kakor prejšnja, ki bi bilo lahko danes zala in premožna nevesta, izmaknilo si je ramo v plečah pri norcih. Ko oče zve, pošlje seveda tudi kar hitro po Lucjaka. Ta jo zdravi in zdravi, maže in veže, moli in kolne, toda roka noče biti bolja. Rama čedalje bolj oteka, tako, da konečno oče Lucjaka opusti in hčer zapelje v bolnišnico. Tukaj so jej hoteli roko in še kos plečeta odrezati, v kar pa sorodniki niso privolili. Sirota je prišla domov, trpela huje in huje bolečine, dokler ni letošnjo spomlad vsled groznih bolečin umrla, torej povsem nedolžna žrtva onega brezvestnega sleparja. Ljudje božji, ste li znoreli, da zaupate takemu okornemu mazaču več, kakor gospodom, ki so se dolgo vrsto let učili zdravilstva! Pomislite vendar, človeške ude vpravnavati ali pa star koš zakrpati, to ni vsejedno. Pustite tistega Lucjaka, krpa naj stare koše in stare švarklje, ljudi pa naj pusti v miru, da ne spravi zopet koga pod grudo! Človeka se v resnici poloti sveta jeza,

če pomisli, kako nesramno se da naš nevedni preprosti narod od vsakovrstnih sleparjev voditi za nos! Vsaka konjederka je skoro bolj sloveča kakor zdravnik v istem kraju, marsikateri neveden ded, ki morebiti še brati in pisati ne zna, ve loviti na limanice razne bedake daleč na okoli. Tudi v Št. Andražu imajo necega grdoglednega capina, ki na enak način slepari ljudstvo, kakor Lucjak. Ta lapuh je bil baje enkrat rudokop. Ali zvitja buča najde, da se drugače tudi in lažje živeti da, kakor z motiko in krampom globoko pod zemljo. Kar zakadi svoje orodje v grmovje, se vsede v svojo bajto in se razglasi za zdravnika. In, glejte čudo! Od daleč na okoli prinašajo temu modrijanu stekleničice sè smrdljivo vsebino in poslušajo njegovo modrost. Žalostno res, da je takim ljudem sploh mogoče, ljudstvo tako brezskrbno slepariti. Ali na Paki in v Št. Andražu res nimate nikogar, ki bi vam zadosti oči odprl? Bog pomagaj! Čudimo se pa, da gosposka to sleparjenje dopusti, čudimo se, da tukajšnja občesposstovana zdravnik, namreč naš šoštanjki in velenjski, to mazačenje gledata tako mirno! Naj bi vendar te vrstice pripomogle k temu, da se mazačem njih pogubonosno delovanje vsaj nekoliko začne ovirati in vbogo naše ljudstvo obvaruje trpljenja in — škode.

Iz Zajčjega samostana. Velecenjeni gospod urednik! Ne vem kako, da mi je ravno v nedeljo v glavo prišlo, da sem šel v Celje, imel sem baš nekaj opraviti, kaj posebnega že ni bilo, sicer bi bil ostal doma. Ko sem se vračal popoldne domu, srečal sem naše konjiške kolesarje. Povpraševal sem jih po nemški, kam da so namenjeni, in ker me niso poznali, povedali so mi, da se peljejo v Zajčji samostan ali kakor pravijo v kloster. Ha, sem si mislil, to bo pa že zopet nekaj posebnega in mahal sem jo naprej po gori. Ker sem že bil utrujen, vsedel sem se pod neko košato drevo, da bi si odpočil, tako sedeč sem tuhtal, kaj danes naši „čipiklisti“ ali kako se jim že pravi, v klostru iščejo. Pogodil sem jo seveda hitro, češ, napravili so najbrž izlet, da se hočejo ondi malo poveseliti, toda, kakor se mi zdi, bil je njih namen čisto drug. Že ko sem jih srečal, zdela se mi stvar ni prava, ker v njih sredini zapazil sem nekega moža, ki sem ga že, če se ne motim, videl pri naših slovenskih pevcih, pravijo celo, da je bil njih predsednik. Tako bi bil skoraj zadremal, ko me ne bi zbudil neki čuden glas, manil sem si toraj oči, ker mi je ravnokar smet vanj padel, in kaj sem videl. Čujte, čujte! Oni le gospod K... , ki je zadnjič, ko ga je „Domovina“ nekoliko opominjala, naj ne dela našemu pevskemu društvu nečast s tem, da hodi kot predsednik „Slov. pevskega društva“ tudi k našim nasprotnim nemškim pevcem pet, in, ki nam je na to obljubil in zagotavljal, češ, „jaz ostanem Slovenec kakor sem bil“ onega sem videl, kako je stal ponosno med vrednimi sinovi matere „Germanije“ in tam zatrjeval, da je „tajč“, pel ž njimi nam že znano pesem „Das deutsche Lied“ in kričal „hail“, da ni bilo konca. Da ima oni gospod tako malo značaja, tega se nisem nadejal. Skoraj bi bil zakašljaj, ko sem to ugledal in s tem izdal svoje skrivališče. Ker se mi je ta reč dopadla, sklenil sem ostati in čakati izida. Ko so se začeli spravljati domu, se skoraj niso mogli zdevati na svoja kolesa, preveč so se naskrli one znane nemško-konjiške kapljice (prešane menda v Ptuj). Nazadnje so se vendar spravili, zato sem prižgal tudi jaz svojo svetilnico, vtaknil ostanke svoje južine v torbo, ter jo udaril proti „nemškim“ Konjicam, večkrat ponavlja besedo „hail“, da ne bi pozabil. Veste, gosp. urednik, ker sem že star, me že spomin zapušča; res bi bil skoraj pozabil tega „haila“. K sreči sem še prišel prav v Konjice, ko so se oni ravno po cesti pripeljali in zopet trobili svoj „hail“, tako, da sem nazadnje še jaz začel skoraj „hailati“. Zdaj pa sem si ta „hail“, dobro zapomnil, da ga tako hitro pozabil ne bom.

Gospod urednik, ako mi toraj dovolite, oglašil se bodem zopet v Vašej tiskarni, kadar pridem v Celje z raznimi naročili. Do tedaj pa mi ostanite zdravi! Vaš klosterski popotnik.

Rajhenburg. Prelepi dnevi tekočega meseca izvalili so pač marsikateriga, da ob svojih

prostih dnevih poleti v krasno naravo, da si tukaj okrepi v svežem zraku svoj duh, da si razvedri svoje srce, ter se spet pokrepča za delo prihodnjega tedna. Ne samo, da ob krasnem vremenu posamezniki radi izletijo, priredé tudi društva enake izlete, in kako lepó se taki in enaki izleti vsikdar izvrše, dokaz je to, da si želimo večkrat kaj enacega doživeti. Tako so nas tukaj v Rajhenburgu razveselili pretečeno nedeljo 13. t. m. izletniki iz Brežic, ki so se v precejšnjem številu bili sešli, ter naš romantični trg obiskali, oziroma čitalničarji breški čitalnico rajhenburško. Jako nas je zveselilo, videti v tako lepem številu zbrane enega duha in enih misli; najbolj pa nas je zveselilo tako lepo in krasno petje breškega mešanega zbora, pod vodstvom svojega neumorno delavnega pevovodja, č. g. mest. župnika Mešička. Kako lepo in zvonko je bilo slišati milo petje posebno nam, ki nam ni zmiraj ampak le redko kedaj dano, enaki duševni užitek uživati, ter tako v resnici dovršeno petje slišati, ker v našem malem trgu pač kaj enacega ni lahko mogoče spraviti na noge, ali pa sploh nemogoče; obsojeni smo tedaj na ugodno priliko, kadar nas sè svojimi izleti posrečijo okoličani, da vsaj takrat zamoremo napasti uho in srce. V lepih besedah pozdravil je v imenu rajhenburške čitalnice Brežičane naš velezaslužni rodoljub g. dr. Šmirmaul. Zahvalil in napil mu je v kremenitih besedah blag. gosp. Šetinc iz Brežic, omenjajoč, da se še sedaj rada ozira breška čitalnica na svojega ustanovitelja in bodritelja g. dr. Šmirmaula. Med krasnim petjem in prijaznim občevanjem je le prehitro prifrčal vlak, in odpeljal nam spet drage in mile goste nazaj na njihovo mesto.

Pridružujemo se tukaj besedam našega veleč. g. župnika, da bi nas spet enkrat razveselili Brežičani sè svojim obiskom, a ne za tako malo časa. — Merodajnim gospodom eno besedico.

Ker se naša tukajšnja čitalnica še ni s kako posebno veselico v teku letošnje pomladi pokazala, bi li ne bilo umestno za povzdigo narodne zavednosti in društvenega življenja, prirediti kako veselico in ravno tem potom povabiti, da pri veselici ali bolje rečeno, koncertu sodeluje breški pevski zbor. Gospodje! priredite nam to veselje, želeč, da bi se tudi prosti narod bolje zanimal za take in enake priložnosti, kar bi gotovo krepilo duh prave narodne zavednosti in jednote.

„Lepa beseda na lepem mestu“ ne škoduje, toraj „vederemo“.

Iz „Križnikovega bukovja“ pri sv. Tomažu. Dozvolite, čislani gospod urednik, spet Vašemu staremu puščavniku, da Vam iz svoje nove domačije iz „Križnikovega bukovja“, kjer imam svojo votlinico, ne, kakor poprej „brlog“ svoja opaževanja sporočam.

Krasno Vam je to moje novo bivališče; gorostasno zeleno bukovje raztega svoje košato vejevje, ter tako ljubo vabi človeka, da v blagodejni senci zlekne ude svojega stvarstva, ter se tako uda raznim kombinacijam in premišljevanju. Raznim kombinacijam in premišljevanju, pravim, gospod urednik! Ni še dolgo tega, menda dve leti, ko smo si Sv. Tomažovčani osnovali bralno društvo, katero naj bi bodrilo in razširjalo narodno zavest med našim dobrim, toda žalibože zaspanim ljudstvom, katero pa si svoje politične odrvenelosti ni samo krivo, marveč voditelji — teh pa, žal Bog nimamo!

Osnovali smo si bralno društvo, toda, kakor je nek list poročal letos vže enkrat, leži naše bralno društvo že na mrtvaški postelji; še nekoliko časa in društvo umre popolnoma. Kdo bo kriv smrti bralnega društva, pa tudi smrti narodnega razvitka med nami, naj sodijo pošteni in nepristransko pametno misleči Tomaževčani. Resnica pa je neprekljcljiva, da so bralna društva čast in ponos za vsako župnijo, da so ona položila prvi temelj narodni zavesti med kmečkim ljudstvom in ljudstvo, v čigar sredini deluje bralno društvo, ki tako blagodejno vpliva na moralo mladeži, pozna se pač takoj, po mirnem, poštenem in možatem vedenju.

Čast torej župnijam v ljutomerskem okraju, še večja čast dotičnim narodnim voditeljem, kateri so pripomogli kmečkemu ljudstvu do take narodne izobrazbe, s tem, da so zasnovali na-

rodna društva, katerih še nam, žali Bog, v ptujskem okraju krvavo manjka!

Dne 13. junija t. l. priredili ste slavni čitalnici ljutomerska in ormoška skupni izlet k nam, ter se sešli v narodni gostilnici g. Škrleca. Kakor je nek občečislani čast. g. povdarjal v svojem pozdravnem govoru imel je ta sestanek namen, da bi se narodni možje bolje izpoznali, da bi se o narodnih potrebah in narodnem delu skupno posvetovali, kako složno postopati v večjo korist in probujenje prostega naroda; toda žal Bog, ni bilo nobenega naših odličnjakov, ta dan doma! Godilo se nam je, kakor gospodu v evangeliju, kateri je naredil gostijo in je poslal vabit svojih prijateljev, pa je vsak imel svoj izgovor, „jaz moram k sosedu“ „jaz na pristavo“ itd. — in doma, da bi rešil kedo čast naše fare, ter prišel goste primerno z eno besedo pozdravit, ni bilo nikogar. Ali res nimamo v celi fari nobenega narodnega župana? — Pa saj ni čuda, ker se je javno delalo proti temu shodu, toda raje molčimo; častiti gospodje obiskovalci nam tega ne bodo zamerili, ker so se o naših razmerah na lastne oči prepričali. Slava vama toraj, vrli narodni čitalnici ljutomerska in ormoška, ki sta nam s svojim izbornim petjem pri okusni kapljici Škrlečevega vina tako prijetno in pošteno zabavo napravili. „Žvili in jš na svidanje“ j

Razne stvari.

(Napad na grofa Harraha.) Dne 25. junija t. l. napadli so neznaní tolovaji grofa Fran Harracha ter ga nevarno ranili

(Največji križ.) Neka ruska patrijotična družba postavi v spomin slavnega ruskega generala Suvarov, kateri je s svojimi četami leta 1799. prekorščil tačas skoraj neprehodljivo gorsko sedlo Sv. Gottharda na Švicarskem, v bližini orjaški križ iz znamenitega mramorja.

(Miklošičev spomenik.) Na dunajskem vseučilišču razkrili bodo dne 4. julija t. l. spominski kip nepozabljivega viteza Fr. Miklošiča, slavečega slavista in dike naše rodovine. Kip je izdelal umetnik Scherpe.

(Trgovina s človeškimi kostmi.) V nekajih avstrijskih mestih našli so, da je mej kostmi, katere se tja iz Ogerske dovažajo v pridelovanje sladorja mnogo človeških. Orožniki in občine dobile so stroga povelja enake pošiljatve nadzorovati ter vsekdar kosti po zdravniku preiskati.

(Veliko poneverjenje.) V papeževem dvoru v vatikanu v Rimu zgodile so se grozne sleparije. Papež je oddal celo preiskavo sodniškim oblastim. Dotično poneverjenje znano je edino oni sodnji.

(Kapela sv. Cirila in Metoda) v cerkvi Matere Božje v Loreti na Laškem je dovršena. Na praznik slovanskih Bogovestnikov dne 5. julija t. l. bodo jo slovesno blagoslovili. Naprosili so biskupa Strossmajerja, ki je daroval v to napravo 26 tisoč frankov, da bi jo blagoslovil, a on si zbok visoke starosti ne upa na tako daljno pot. Pač pa pozivlje vse vernike, da se mnogobrojno udeležé božjega pota v Loreto na ta dan. Kdor se želi tega romanja udeležiti, naznani naj to škofovemu tajniku, dr. Mato Novosel v Djakovu.

(Jan Lego) Ta slavni češki rodoljub ter navdušen, goreč prijatelj Slovencev, obhajal je te dni 40letnico svojega pisateljevanja. Pred 40 leti prišel je namreč liki apostelj slovansko vzajemnost oznanujoč v Ljubljano. Naša domovina se mu je toli primila, da je ostal trajno pri nas. Sè svojimi spisi opozarjal je bratovske Čeha na naš narodič, oisoval jim je naše običaje in prekrasne naše pokrajine. Njegova zasluga je, da se je bratovska vez mej nami in Čehi tako krepko vtrdila, da se ti zanimajo za naše slovo ter obiskujejo naše kraje. A tudi premnogo Slovencev je navdahnal, da so se z navdušenjem poprijeli češkega jezika. Nebesa čuvajo naj nam tega slovanskega apostola mnogo leta.

Koledar.

Petek (2.) Obisk Marije D. — Sobota (3.) Helijodor, škof. — Nedelja (4.) 4. pobinkoštna. Urh, škof. — Ponedelj. (5.) Ciril in Metod, škof. Torek (6.) Izaija, prerok. — Sreda (7.) Vilibald, škof. Pulherija, kr. — Četrtek (8.) Elizabeta, kraljica Port. — Prvi krajec dne 7. ob 2. uri 30 m. popoldne.

Sejmi.

Dne 5. julija v Mariboru (tudi za konje), na Rečici, Podplatu, Vidmu, v Vuzenici, Vojniku in pri Sv. Petru pri Cmureku. Dne 6. julija v Spielfeldu in Radgoni. Dne 7. julija v Lučanah in Imenem (za svinje). Dne 8. julija pri Sv. Emi, pri Sv. Juriju ob Pesnici, v Pišecah, na Hajdinju in na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 26. junija 1897: 77, 55, 56, 51, 35
Dunaj „ „ „ 85, 60, 14, 88, 39

Naznanilo in priporočilo.

Naznanjam sl. p. n. občinstvu, čast. duhovščini, grajščakom, uradnikom, učiteljem itd., itd., da sem z dnem 6. julija t. l. odprl

trgovino s pohištvom

in

tapetniško obrt

v Celji v „Narodnem domu“.

Prodajal bom pohištvo po fabriški ceni in garantujem za solidno in trajno blago. Delal bom vsa tapetniška dela fino, cenó in trpežno. Zagotavljam vedno dobro in hitro postrežbo in se priporočam v obilna naročila. (142) 10—1

V Celji, 1. julija 1897.

Miroslav Zor,
tapetar.

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega podjetja prve vrste. Pismene ponudbe pod „V. u. G.“ Gradec, poste restante. (137) 26—1

Učenec

(141) 3—1

s primernooliko za tapetarsko obrt več slovenskega in nemškega jezika, se sprejme takoj. Kje, pove upravnistvo „Domovine“.

Na prodaj je pekovska hiša v Celji.

Poprej Deutschmann-Kammererjeva pekovska hiša v Celji, v Graški ulici št. 19, pri kateri se že od nekdanj pekovska obrt izvršuje z najboljšim vspehom, se prostovoljno proda.

Kupovalne ponudbe vsprejemlje gospod notar Deteček v Celji, pri katerem se izvejo tudi natančni pogoji. (143) 3—1

Za mlinarje.

Tri metre dolg mliniski valjar z vijačem (polžem), predpone iz železa, kotna kolesa, vložbe in podpornice, vse železno s kovinsko vlogo. Valjar je trdnega dela, malo rabljen ter se dá razložiti. Ravno tako je še drug, 2 metra dolg valjar vsled razpustitve obrta takoj prodati pri (144) 1

Anton Winter-ju
mlinarju pri sv. Petru v Sav. dolini pri Celju.

Oskrbnik

v službi na grajščini, dober ekonom, izkušen vrtnar, z dobrimi spričevali, želi službo spremeniti. Ponudbe na upravnistvo „Domovine“. (138) 2—1

Gospodje

kateri si žele po najnovejši angleški in fran- (64) 10—1 coski modi izvršene

svršnike, izprehodne, salonske in obleke s frakom, kakor tudi vsakovrstne druge obleke za gospode in

dečke

obrnejo se naj na modno in konfekcijsko obrt

JOSIPA HOČEVARJA

v Celji, Graška cesta št. 19

kateri postreza vedno z najboljšim blagom ter najnižjimi cenami.

Velika izber tu- in inozemskega blaga vedno v zalogi.

Naročila po meri izvršujejo se točno.

Iščem oštirja na račun

ki bi prevzel tudi kramarjov v najem. Ponudbe upravnistvu „Domovine“. (140) 2—1

Trgovski pomočnik

Slovenec, se išče za mešano trgovino na deželi, glavna stroka manufakturna, a več mora biti tudi špecerijske, galanterijske stroke, usnjarska in železninska so zaželjene. Prednost imajo večletni služabniki ene hiše in pevci, sosebno tenorist. (122) 4—3

Več se izve pri upravnistvu „Domovine“.

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajarskega rudečega in belega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj proda. Odda se najraj 56 litrov. — Proda se tudi več polovnjakov pristnega tepkovca po 8 kr. in nekaj polovnjakov štajarske starine po 25 kr. liter. Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Štajersko. (116) 10—5

Kdor želi osnovati

pekarijo

na deželi z dobrim vspehom, naj se oglasi pri upravnistvu „Domovine“. (130) 3—2

Učenec

krepe postave, v starosti 15 do 16 let, doma iz dobre hiše in z dobrimi šolskimi spričevali, se sprejme takoj v dobro prodajalnicu z mešanim blagom na deželi, eventualno v popolno preskrbovanje. Ponudbe se prosijo na „Učenec“, Posterestante Radna pri Sevnici. (129) 5—2

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

ordinira vsaki dan za zobobolne v lastni hiši.

Vrtne ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Plombira in ustavlja umetne zobe in zobovje z zlato itd., tudi brez potrebe vunjemanja, ne ovira žvečenje, ne govorenje, garantuje za najpopolnejšo izvršitev, enako najboljšim dunajskim delom. Izdira zobe brez bolečin po volji v plinovi veselni narkosi, pa odstrani zobne bolečine tudi brez izdiranja. (5) 12—6

V svrhu varnosti občinstva pred nečrednimi posrepanji nosim od sedaj nadalje to le oblastveno registrovano varstveno znamko.

Jedino pravi

Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Preskušen in potrjen od zdravstvenih oblastev.

Najstareje, najpristneje, najreelneje in najceneje ljudsko

domače zdravilo, ki uteši prsne in plučne bolesi itd., ter je uporabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja trdka **Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“**. Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot čim ceneje tem nič vrednejše ponaredbo. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce mojega jedino pravega balzama, kakor tudi prekupece nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: **Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini**. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane **franko do** vsake avstro-ogerske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštenu povzetju. Pazi naj se vedno natančno na zgorajšno zeleno varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica. (12) 20—3

Adolf Thierry, lekarnar
v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Tablice za tombolo

cela igra 600 kart napetih in preluknjenih veliki format 13 gld. — 1/2 igre 300 kart napetih in preluknjenih veliki format 6 gld. 50 kr.

Male tablice

cela igra napete 700 kart 9 gld. 60 kr. — Male tablice 1/2 igre 350 kart 5 gld. — Nenapete tablice 700 kart 7 gld. — 100 kart veliki format napete in preluknjene 2 gld. 25 kr. 100 kart mali format napete 1 gld. 60 kr.

Slavnim tamburaškim zborom

priporočamo vse za tamburice potrebne strune in sicer v špulcih in za brde.

Zunanja naročila izvršim točno

Dragotin Hribar v Celji.

Lepo posestvo

ki meri 80 orlov, je v prav dobrem stanju, leži blizu železniške postaje in mesta na Dolenjskem, proda se takoj z vsem fundus-instructus ter letošnjo letino. Ponudbe pod K, Rajhenburg, Štajersko. (131) 3—2

Kdo pije
Kathreiner-
Kneippovo sladno kavo?
Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

SVETA DRUŽINA

ali

v rabo

občni bogoljubni družbi krščanskih družin

na čast

svete družine nazareške

Obsega pojasnila in določbe in vse navadne molitve

Z dovoljenjem prečastitga škofjstva tržaško-koperkega v Trstu, spisal

P. Hrizogon Majar

O. S. F.

Založil in prodaja Dragotin Hribar v Celji.

Cena

v usnje vezani knjigi z zlato obrezo 1 gld. 20 kr., v usnje z marmornato obrezo 1 gld., v pol usnje 80 kr.

Molitvenik obsega 32 pol ali 510 strani.

Ta molitvenik je namenjen za vse družbe svete družine nazareške in vse pobožno ljudstvo. Nobena krščanska družina naj bi ne ostala brez tega molitvenika.

Prekupci dobé popust.